

Plymouth Pa. 9 d. Sausio.

Jums, Broliai, kurie pri-siuntėte mums ant Naujų Metų malonus pasveikinimus ir prakilnus linkėjimus, isztariame szirdingą padėkavonę!

Dūdame žinoti Broliams Lietuviams, jog, kurie pasi-skubins naujai iszsiraszyti „Vienybę“ arba seną prenu-meratą atnaujinti, gaus dar visus numerius szijų metų, to-dėlgi, kurie mislyjate skaityti mūsų laikrasztį, meldžiame nesivėlyti su jojo iszsiraszymu.

Kaip matoma isz atsiszauki-mo, Lauryno Ivinsko draugys-tė, kuri užsidėjo praeitą me-tą, turi didei prakilnius ir la-bai svarbius mierius iszgelbė-jime mūsų tautos ir tėvynės Lietuvos. Mierius, be kurių įvykdinimo, sunku sapnūti apie atsikėlimą mūsų tautos: Mūsų amžiuje atsikėlė, atsike-lia ir savistovėmis tampa nu-vergtos ir sumindžiotos tautos ne savo ločnomis pajiegomis ir spėkomis, bet amžiaus szvie-sybė ir liūsybė jūs ant savo kojų pastato. Kaip saulelė maloniais spinduliais tūs daig-tus labiau apszviečia, kurie ant aikštės yra, taip ir am-zius tą pirmiau ir gausiau ap-dovanoja savo mylistomis, ku-rį greičiaus patėmyja. Kogi mes galime laukti nū amžiaus, jeigu jis mūs nežino, nepatįs-ta; jeigu mūsų balsas, szaukin-tis prie jo, yra taip silpnas, jog jis negali permaintyti bei suprasti, ką mes nū jo reika-laujame. Tegu verkia ir vai-toja brangiausi mums asaba argi mes bėgsime prie jos ir ją gelbėsime, jeigu negirdėsi-me ir nepermansime to verk-smo ir vaitojimo? Ne. O. L. I. Dr. pasiēmė tai padaryti, t. y. parodyti mūsų tėvynę vi-sam svietui su duszia ir kunu. Pasiskusti ir apsakoti aiskiai ir garsiai visas savo vargus ir sopulius, kuriūs kenczia nū

Maskoliaus ir kitų nevidonų, XIX amžiui, nors atsisveiki-nant su jūmi. Jeigu butume praeitą metų Chicagoje ant visaszvietinės parodos pasirodę ir apsigarsinę visos pasaulės reprezentantams, kaszin ar szis amzius, metės prakeikimą ant Maskolių, nebutų jūs už Kražiečių iszpjovimą nubau-dę ir Lietuvą isz jų nasrų paliūsavę.... O dabar nors visas svietas žino tą Mas-kolių žmogžudystę, bet lietu-vių jis nežino, kurie tų ma-liochų auka buvo.

Tukstancziai laikraszczių raszė, kad Maskoliai už tai ir už tai, tiek ir tiek katalikų nužudė, o žodis *lietuvių* retai kur buvo paminėtas, iszko ga-lima spręsti, kad Maskoliai dar taip mus turi, kaip liutas pelę, savo letenoms prispau-dę, jog svietas girdėdamas mūsų vaitojimą, negali perma-nyti kas do vieni esame, dėlto nesiskubina ir su pagelba. Todėlgi privalome, mieli tau-tiečiai, szelpti tą draugystę kaip įmanydami, idant jį iš-pildytų kaip reikint savo už-dūtę.

Isz Lietuvos.

Kražių atsitikimas mažne visą Lietuvą sukėlė! Nei joks tautos prabudimas, nei joki reforma be kraujo pra-liejimo nepasidaro! Per tai mūsų tautos muczelnikų krau-jas visą Lietuvą pakėlė. Lie-tuviai bent pamatė prie ko pats caras ir jo rusifikacijos ir pravoslavijos reformos eina. Kad maskoliai dėl mūsų nėra nei joki prieteliai, o caras nei joks tėvas, nės nežino ir nesis-toroja žinoti, kas tikrai jo kraszte darosi; jeib kiti kara-liai jam ką pasako, nės žmo-nės, prie caro prieti nebega-lėdami, per kitus karalius turi savo neapikantą rodyti, kurie jam pranesza ir, tada caras gauna žinoti su dideliu pasi-dyvyjimu, kas jo kraszte da-

rosi, ką jam jo tarnai general-gubernatoriai ir gubernatoriai, ant kurių ans pasitikejo, su nekaltais žmonėmis daro.

Lietuviai matydami, kad sziočiu budu pp. gubernato-riai dėl medalių, pinigų gavi-mo visas bažnycias atims ir daugumą lietuvių iszmusz, po visą mažnę Lietuvą renka pi-nigus ir paraszus dėl reikalo atsirėmimo priesz vietinę ad-ministraciją. Parokavo, kad pas szventą Tėvą Popiežių į Romą reikia telegramą siuns-ti, bet isz Lietuvos, dėl admi-nistracijos baimės, negalėdami tą padaryti, siuntė ją isz Jel-gavos Latvijoje. Popiezius isz Rymo leido telegramą pas carą į Petropilę, o tada tiktai caras, dažinojęs kas jo krasz-te darosi, liepė apskriczio su-dui Kražių bažnyčią užpezė-tyti, o kad jo administracija kartais pėczėtis atpleszus kō-kių atmainų bažnyčioje ne-padarytų, nės ten yra baisiai daug kraujo ir 27 nudurti žmonės, tai ir nū lietuvių pu-sės burmistras savo pėczėti pridėjo. Prie to dar stovi dėl dabojoimo to viso sargyba su-dėta per pusę isz kareivių ir lietuvių, kurie daboja taip o jau ir Kražantę upę, kur yra mūsų suskandintų per tą lai-ką 15 žmonių. Ponas guber-natorius, kuris priesz carą ir svieta per laikraszczius girės, kad isz žmonių nei vieno ne užmuszė ir kad isz jo pusės keturi pažeisti yra, norėtų da-bar su ragotinėms nū kazokų nudurtus žmonės isz bažny-cios iszneszti, isz upės iszžve-joti ir greičiausiai į žemę su-kishti, bet jam didelė bėda, kad ant sargybos pastatyti lie-tuviai neleidžia jam to daryti. Dabar Žemaicziūse bajorų ir ukinikų tarpe, isz priezasties tokio nū administracijos per-sekiojimo, didelė vienybė da-rosi, visi galvas pakėlė ir pra-drasėjo, neklausydami ar jiems ponai palicijantai daleis ar ne-daleis maldavimų prie caro

raszyti, raszo ir per Jelgavą prie caro leidžia, nės vietinės pacztos vargu priimtų isz gu-bernatorio baimės. Tie pra-szymai (maldavimai) jau ne apie vienus Kražius kalba, bet iszrodo adminisztracijos szu-nybes: dėl mokyty, neleidimo važinėti kunigams, lietuvisz-kos spaudos ir daug kitų ap-sunkinimų. Laukemas yra didelis ir Petropilies isztirinė-jimo sudas.

Joniszkės paparijoje, Szau-lių pavieta gyven pasitūręs gaspadorius Jasaitis, Rukai-czių kaimoje, kur yra keturi gyvenimai. p. Jasaitis nors visados gražius arklius turėjo, bet neturėjo budo tvarto ra-kinti, sakydamas: tai kas chia-anūs vogs. Paskutiniame lai-ke nupirko du arkliu, isz ku-rių vienas kasztavo 120 rub-lių, o antras 130 rub. Per tą laiką tie arkliai pavogti tapo. Taigi dabar musėt tas gaspa-dorius nesidyvys, jeigu jam kas apie tvarto rakinimą sa-kys!

Ne turėdami isz ko gaspa-doriai pinigų padaryti, nės javų netiktai mažai, bet ir pi-gus, szieną ir sziaudus pradė-jo pardavinėti. Nekuriose vietose ir veislines avis iszpjo-vė arba pardavė, o tai todėl, idant ant žiemos ir pardavimo szieną užczėdyti. Nės avis per žiemą suėda vezimą szie-no, kuris 12 rublių kasztūja. O szieno yra menkai, bet kad reikia karaliui ar arendą po-nui apsimokėti, reikia pasku-tinį szieno plaką pardūti. Katrie gyvena arcziau miestų, kur yra kariumenė, kaipo tai: Kannas, Jurbarkas arba pa-rubežis, kur daugel maskolių stovi, tai jiems pardūda. Pa-latviais kariumenės nėra, ko-dėl mūsų žmonės turi szieną į Liepoją, Jelgavą ir Rīgą vezti. Pardūda szieno birką po 5 rublius ir tai verkdami

iš nenorų „iš notes“ *) kaip Akmeniškiečiai (Szaulių pav.) sako. Žagarischiečiai paskutinius sziandus pardūda Jelgavoje po 2 rub., o Rigoje po 2½ rub. už birką, (?).

— Po Žemaičius ligos dabar ant žiemos vieszpatauja. Daugumas infliuensa serga, o kiti ir miršta.

— *Petropolis*. 14 (sen. stil.) Lapkričio buvo visotinis Lietuviszkos Labdaringos Draugystės susirinkimas, o 21 (seno stil.) Lapkričio nedėlioje jaunimas laikė ant naudos tos draugystės p. Vinogradovo salėje. — Prie Ciesoriszkos Maskoliszkos Geografiszkos draugystės yra Latviszkai — Lietuviszka komisija po p. Lamanskio pirmsedyste. Čia ant susirinkimo 20 (8) Lapkričio p. Volteris kalbėjo apie mierių ir reikalą ezitos komisijos, sakydamas, kad lietuvų ir latvių papročiai sulyginant su kitomis tautomis dar neisztirti, kad latviszka ir lietuviszka kalba nebuvo sulygintos viena su kita. Ans praneszė žinias apie lietuviszkus laikraszczius ir knygą p. Genkins praneszė apie lazda krivulę. Apie devynis perkuno dievaiczio sunus daktaras Peteraitis papasakojo. p. Silvestras Baltromaitis, Ciesoriszkos biblijotekos urednikas, kalbėjo apie Simano Daukanto gyvenimą ir jo veikalus. Buvo čia taip jau atėjęs daugel kalbų žinovas, mokintas latvis — prekėjas p. Vissendorfas, p. P. kuris szimet po Žemaičius keliavo, p. Sandersas ir kiti.

Dr. S. K. „Krajuje“ (N41,) rasza, kad 1736 mete Prickus Vilius I Prusų karaliu, norėdamas paverztus nū lenkų Vakarinius Prusus užgyventi, kur buvo tik tai po 600 gyventojų ant ketvirtainios mylios, tada kitose aplinkiniuose vieszpa-

*) To žodžio negalėjau gerai suprasti: ar tai iš bėdos?

tystėse buvo ant tokios pat erdvės po 2,000-3,000 gyventojų, isz dalino:

Del Zaleburgo 766szeim. 719 vala. *)
— Szvaicarų ir vokie. 2,992 - 3,333 -
— Lietuvių 8,075 — 8,135 —

Apie tūs lietuvius aname kampe dabar nieko negirdėti, musėt jau į vokiečius iszvirto.

Pazįstate p. Radzevicziutę isz jos apysakų iszverstų isz lenkiszkos kalbos: „Dievaitis“ ir Rusvos dulkes“. Raszeja gyvena savo dvare Kruszevoje Kobrinio paviete, Gardino rėdyboje. Szale to dvaro yra kaimas Kruszeva, kuriame didelis gaisras pakilo, žmonėms ant lauko bunant. Sudegė 109 gyvenamos triobos ir 80 daržinių su suvežtais javais. Dvejetas vaikų ugnyje prazuvo. Vakare tie biedni žmonės, be stogų pasilikę, atėjo ant dvaro p. K. su iszliūsūtomis nū ugnies liekanoms, budami be stogų ir dūnos ir čia prieglaudą rado ir gavo sėklą ant lauko užsėjimo. Dėkingi žmonės už tai su likusiais arkliais ir padvodomis talką padarė ir suvežė isz lauko visus likusius p. R. javus, nereikalaudami užmokesties.

Krokavos teplotojas p. Julius Falatas padarė dabar labai gražų abrozą „Briedzei Lietuvos girioje menesienos naktyje“. (Ten pat).

„Novoje Vremia“ yra abejojant, idant Berlino dėl javų konferencija iki galui daėitų; idant prigulėjimą nū Prusų iszvengti, nurodo apie reikalą atnaujinimo Ventos kanalo, Dubisos ir Ventos upės tarpe, idant vandeninis keles neėitų Nemunu per Prusus, kur reikia maitą mokėti, bet nū Nemuno Dubisą, Ventos kanalu ir upę Ventą į Ventpiles. (Vindava) ūstą pobaltmaryje keilią nukreipti.

Korespondentas isz Tomsko (Kraj, 46) raszo, kad latviai,

*) Valakas 20 desentinių, 30 mar-gų.

kurie daugiausiai isz Liucinos pavieto, Vidbodez rėdybos į tūs krasztus atvyko 1888 mete, skaitliuje 200 szeimynų, yra vargingame padėjime. Atvyko čia, nės girdėjo, kad čia galima auksą lopetoms kasti, bet pribuvę atrado melus. Isz Latvijos pribudami nieko nesigailėjo ant kelio, nės turėjo pinigų gaspadorystę iszpardavę. Atvykę į Siberiją pinigus jau iszleidę, o augso neradę, gaspadorystes čia uždėti negalėjo. Vieni isz tų atsargesni, kurie pinigų turėjo užczėdiję į Latviją pagrižo, kiti po Siberiją iszvaikszechiojo; kiti arti Omsko užsigyveno. Prižadėta buvo dėl jų nū valdzios, kad atėję gaus ant gaspadorystės po 50 rublių, tūm tarpu tik tai 1892 mete gavo po 30 rub.

— Isz priezasties komunikacijos ministerio paliepimo nū szijų metų upės Nemuno vaga yra isztiroma.

— Daugirdavo dvare ant Dubisos upės, Žemaičizise, arti Eiriogalos, pasimirę pone Zofija Daugirdienė 74 metų amžiaus.

„Tygodnik Illustrowany“ 1893 m. N 203 dūda straipsnį D-ro Ochoravicziaus, kuris hipnotizma isztyrinėdamas, budamas materijalistu bedievu, persiliudijo apie duszios nemirumą.

— *Riga*, 1893 metų, 11 Grūdžio. Žinios apie panai kinimą Krazių bažnyczios ir kliosztoriaus ir pas mus, į Rīgą atsidurę: žmonės, kurie yra nū to kraszto, apturėjo laiszkus, įvairiai pasakojanczius apie baisų apsiėjimą maskolių — barbarių su tais žmoneliiais, kurie norėjo apginti bažnyczia nū tų nevidonų. Vieni pasakoja, kad daug žmonių esą užmuszta, suzeista ir į kalinį paimta, kiti vėl pasakoja, kad daugybė kazokiszkų arklių buvę suzeista ir užmuszta. Žmogni, ant vietos atsitikimo

nebuvusiam, sunku yra spręsti apie tą visą, vienok galima yra numanyti, jog be aukų isz mūsų brolių — lietuvių — neapsiėjo.

Kitą zinia yra isz Vilniaus rėdybos, Lidos pavieto. Tenai buvo toks atsitikimas:

Vilniaus vyskupas Audzjonis, aplankydamas savo dieceziją, važinėjo po bažnytkiemius. Žmonės, ilgai savo dvasiszko piemens nematę, norėjo su iszkilme visur patikti, todėl daug vietose buvo takai nū vieszkelio iki bažnyczios iszkloti audeklais; taipogi ir daugybė kvietkų buvo metama po vyskupo kojų. Tos visos iszskilmės baisiai maskoliams nepatiko ir, viename bažnytkiemyje pristovai ir žandarai su uriadnikais, paliepę tūs audeklus ir visas kvietkas praszalinti, kalbėdami, kad ir „paties caro taip iszskilmingai nesutinka“; o kad žmonės to policijos paliepimo neiszpildė, tai palicija pati norėjo tai padaryti, bet žmonės nebuvo tokiais žiopliais ir, palicijai iszpėrė kailį. Kaltinjais to viso atsitikimo yra pripazįti nekurie kunigai, kuriūs maskoliai jau suėmę, vienus į kliosztorius sukiszia, kitus į Siberiją varysia.

Tokias žinias isz mūsų brangios tėvynės Lietuvos girdėdamas, žmogus pradedi mislyti ir pats sav kalbėti: ką tie maskoliai barbarai su mumis lietuviais nori padaryti? Delko jie taip akvyvai visus maž daug apszviestesnius lietuvius daboja ir persekioja? Ką mes lietuviai esam taip blogo padarę? Delko, jie mūsų bažnyczias naikina, mūsų brolius pjauna ir žudo, kunigus persekioja, rasztus mūsų gaudo, vaikus nedūda nei poterių su katekizmais namie iszmokėti? Delko jis taip prispirtinai mūsų vaikelius į savo prakeiktas naradnasias szkalas varo?

Maskoliau! žinom ir numanom jau seniai tavo politiką: tu nori visus mūsų inteligentus ir apszviestesnius žmones iš Lietuvos kūgreičiaus išgyventi dėlto, kad su prastais žmonėmis būtų tav lengviau apsieiti. Kunigus mūsų persekioji dėlto, kad žmonės lietuviai nebeturėdami savo ganytojų, eitų prie ilgakarcžių popų. Bažnyčias mūsų naikina dėlto, kad mūsų žmonės, nepteikę jų, eitų į pasmirdusias cerkves. Vaikelių nedūdi mums mokytį dėlto, kad nebemokėdami katalikizmo poterių, nei katekizmo, priimtų tavasias, malitvas. Geni vaikelius mūsų į savo škalas arba urvus paleistuvystės dėlto, kad jūs kūgreičiausiai sumaskolinti ir prie popų ir jų „hospodi pomilui“ greičiau pripratiti. Knigas ir rąstus mūsų gaudai kaip velnias „griesznas“ dusias dėlto, kad lietuviai nebegalėtų gauti nei iš kur jokių teisingų žinių nei apie tavo šunybės, nei apie savo praeitą ir dabar einančią istoriją.... Maskoliau, dėl ko tu taip baisiai persekioji!? ar gi mes neužmokam tav galvapienių, neatbunam kariaunos, ar gi mes nemokam popapienių, nedūdam tavo visiems „czinovnikams“ ir „ucziteliams“ dykadiūias algas ir gyvenimus?... Maskoliau, dėlko tu įsikandai į mūsų Lietuvą, kaip išalkęs šuva į apgrauztą kaulą ir nenori jos paleisti; sžtai jau ne bipaliko nei vieno minksztimelio — iszcziulpei visas sultis — mesk jau ją į šalį, pagailėk ir savo dantų, nės nū stipraus graužimo pradės byrėti.... Jau Lietuva nebegali paneskti tų smugių, kuriūs, — tu maskoliau jai uždūti; pradeda gainiotis mojų damo su savo nuvargusioms rankoms ir, jeigu tav per žandą koki kartą uždrož — nesakyk, kad skauda, nės tu pats kaltas esi — jau Lietuvai dau-

giaus katrybės nebėra!
Kiszkis iš Kopustų.

Isz Kitur.

— *Suvienytos Valstijos.*

— *Wilkes-Barre, 1 Sausio.*

Wilkes-Barre lenkai gana gražiai (!) apvaikszciojo Naujus Metus. Neskaitysiu pesztynių po salionus ir stubas, bet priminsiu, kad pacioje bažnyčioje prisimuszė. Mat tenykszcziai lenkai nepri-gulinczių prie parapijos neleidžia uždyką į bažnyčią, bet turi užmokėti nors po deszimtuką. Per N. Metus norėjo vienas įeiti be deszimtuko, bet kolektorius jį neleidė, stumdamas laukan iš bažnyčios, dėlko aus trenkė su kumszczia kolektorius taip, kad net visi deszimtukai zvengėdami į visas puses iszlakstė. Žmonės iš bažnyčios iszsigrudę, ėmė užstoti vieni už kolektorių, kiti už jo priesziniką, tokiu būdu pasidarė baisios musztynės bažnyčioje ir ant szventoriaus, kurios neapsiėjo besidaužymo. Ir tai darės per miszias.

— Taipogi Mill Creek Pa. per N. Metus primuszė lenkai savo kleboną klebonijoje. Mat taip buvo: atėjo per N. Metus tulas lenkas, sąnaris parapijinio komiteto (tur but prezidentas) į kleboniją ir praszo, kad jį klebonas pavaiszintų. Klebonas davė jam valgyti ir gerti; bet kada įkaito kraujas, minėtas svetis ėmė plusti kitą klebono svetį. Klebonas norėjo jį sudrausti, už ką szis pagriebeš pūdelį suskaldė į pusplikę klebono galvą. Klebonas apsipykęs krauju, ėmė szaukti pagalbon. Muszikas iszspruko ir jam klebonas būtų dovanojęs, jeigu svietiszki žmonės nebutų jo sucziūpę ir į cypę pasodinę.

— *Maskolija, 2 d. Sausio.*

Buvo Petropilyje didelis kraliszkas balius, ant kurio,

tarp daugybės augsztų urėdinių, ėmė dalyvumą ir pats caras. Laike pietų padūta visiems brangiems svečiams, o ir carui užnūdintą (užtrūczytą) žuvis, kurios užvalgę ėmė visi baisiai vemti, bet tik vemti, nės iszsivėmę visi pasveiko, ypacz carui, kuris labai didelis, nusipenėjęs ir milžino sylą turi, mažai tevodijo.

— *Marineo, Cicilijoje 5*

Sausio. Pakilęs čia tarp žmonių, iš priežasties apsunkinimo jų rando muitais ir kitais mokeszcziais, maisztas vis dar didinas. Pereitą pėtnyčią susirinko žmonių į 9,000 ir pradėjo neramūti, vaikszziodami po ulyczias. Dėl iszskirstymo susirinkusiųjų atvyko stipri kariumenė. Maisztinikais karumenės liepimo netik, kad neklausė, bet ėmė ją szaudyti (sic.) ir muszti, dėlko pasidarė baisi kova, kuri pasibaigė tūmi, jog iš pusės vargdienių žmonių trysdeszintis buvo užmusztų ir penkiosdeszintis suzeistų.

— *Anglija, 6 Sausio.* Taip daug sniego prisnigo, kad tulose vietose nebegali treinai eiti, o szaltis taip didelis užėjo, kad daug biednų žmonių netik ant oro, bet ir stubose suszalo. Kiti, nebeiszturėdami szalczio, patys sav gyvybę atėmė. Tas pats yra ir Ispanijos karalystėje, kuri sziaip jau žiemoje nepazįsta szalczio.

— Paskutiniame laike pradėjo daug priimti katalikiszką tikėjimą taip vadinami angliszko iszpažinimo netik prasti žmonės, bet ir jųjų dvasiszkiejie. Sziamė rudenyje priėmė angliszku kunigų katalikiszką tikėjimą net czielą keturiolika.

— Viduryje Maskolijos taipgi didelis szaltis, nės 34 gradusai.

— *Brazilijoje* netik, kad nesibaigia revoliucija, bet die-

na nū dienos didinas ir nirsztabi abi pusės, praliedamos vis daugiau broliszko kraujo ir didesnes blėdis darydamos visai karalystei. Kasdiena rąszo laikraszcziai, kad tada krito muszoje keli szimtai kareivių, o tukstantis buvo suzeistų; tai vėl kelios deszintis, keliolika tapo užmuszta, laivas sudauzytas, miestas vienas kitas gerokai paardytas ir t. t.

Kaszin ar nebus veik europiszkos karės, nės po visą Italią smarkiai pradėjo platintis maisztas, kurios priežastį užmeta netiek rando prispaudinui žmonių mokeszcziais ir muitais, kiek Prancuzijos agitacijai, todėl Italija, pagal rodą pirmojo ministerio Crispi, visai rengiasi į karę su Prancuzais. Kaip rąszo svetimtautiszki laikraszcziai, kad karė gali tarp minėtų vieszpatuszczių kasdiena pakilti ir visą Europą į ją įtraukti.

Kajimas.

Apsaka Mieczislavo Czernedos.

Vertė V. Stagaras.

(Tąsa.)

III.

Bliovimo avių nieks neiszgirdo. Praslinko pora dienų ir Kajimas lengviau atsikvėpė, nės nors rodos nesibijojo nieko, bet vis gi aprokavimas galėjo n'iszsipildyti ir vagystė patėmyta, paszauktų Andrių, o su Andrium ir jį į sudą. Gaila laiko ir kasztai visai nereikalingi, ir vieno ir kito iszkada: kiekviena valanda turi jį artyti prie geidziamojo siekio, kiekviens skatikas tur gimdyti skatiką, ir jei kas nors naudingo — valanda, kurioje galima buvo ką nors uždirbti, arba skatikas be pelno, tai žingsnis į užpakalį nū turingumo, daugiau niekas. Praėjo — tai ner' ką apie tai daugiau nē mislyti; apie tiek kitų dalykų turėjo mislyti!... Teisybė, iszpradzių buvo per-

sigandęs, bet tai buvo tik trumpą valandėlę. Ant žodžių vaziūjancio Mendrovskio atsikvosėjo ir tūj' suprato, kaip dalykai stovi: stuktėlėjo į paszonę Andrių, kursai stovėjo ir visas drebėjo, paskui metėsi į avinįkį ir kopė čioms į palėpą užsirangė. Ištempęs ausis klausė, ar ne išgirs lojimo szunų arba žmonių balsų, bet visam kaimeliu buvo tyku, tik avys vis dabliovė. Bet ir tas po valandėlės nutildė; Kajimas nulipo iš palėpės, pėdsaką kiek galėdamas dildė ir nuėjo per laukus ant namų.

Tikt kada atsidurė grinčioj, pasidarė jam karsza ir išsimuszę prakaitas. Jautė, kaip viskas jame atskyrium dreba ir kojos po jūm linksta, atsisėdo ant lovos ir raukas nenulaikydamas žemyn nuleido.

Bet neilgai taip daravo. Pergalėjo tą nūgandą ir išsiėmė iš kiesziaus gniutulį pinigų. Na, tai dabar nereiks grąžt jū Mendrovskiui, kas kad tik biskj but atsitikę...

— Alles git!...

Ir atsigulė.

Andrius bet ne taip greitai atsipeikėjo. Neseniai pradėjo vogti, užtai pirmą naktį negalėjo užmigti, kaip Kajimas, o per visą naktį kankinosi ir vertėsi. Bliovimas smaugiamaš avies skamba jam ausyse drauge su kas zin kokiū balsu, kurs szaukia: „vagi! vagi!...“ Bereikalo atsisėda ir vėl gula, miegas kaip neima, taip neima, o mastyse [mislyse] vis tik avys painiojasi. Kam davėsi persikalbėti, ne dabar, tik pusė metų pirmiaus, kada dvi pirmutines avis Kajimui pardavė? Teisybė, labai reikėjo pinigų, o Kajimas kitaip nenorėjo dūti, bet vis gi kam jo reikėjo klausyti?... Paskui pats stebėjosi, kaip tai lengvai atsitiko ir kaip davėsi giliaus įsiklampyti. Bet niekad nebu-

vo jam taip neramu, kaip šiadien. Tai turbūt tas smauginas už viską kaltas, užtai keikia savę ir žydus.

Ir kam gi čia avis smaugini? Visados imdavo surisztas su užbruzguliūtais sznipais ir budavo gerai; dabar ką tik į bėdą neįkieszo. O tegul viskas pasirodytų, kas už viską atsakys?... Zinoma jis, nės Kajimas išsiteisys.... Tegul paibelis tokį darbą!

Ir vėl Andrius verčiasi ant kito szono. Nori dabar mislyti apie Magdę; gal užmirsz...

Rytoj' ketino susieiti. Senis dabar sirguliūja ir mergina lengviaus galės atbėgti pas jį į krumus, nės kada sveikas tai dukterį saugoja ir su jūm susidėti nedaleidžia. Ketino ateiti, tik ar ateis? Turės ateiti, tai per ją ir avis pardavė, kad turėtų už ką nupirkti lauktuvių.

Ir vėl mislys sugrįžta prie neramaus dalyko....

Bet ir Andrius už poros dienų pradėjo apsiprasti.

Buvo jomarkė, nupirko Magdei kaspivų (kasnykų), apie du kartu su jai' matėsi. Pati pasakojo, kad senis vis blogsta ir matyti, jog mirtinai apsirgo. Tai da geriaus! Kaip numirs, su Blaziene bus lengviaus, nės ir šiadien ne labai priešztaurauja jam. Kad tik nepatėmytų!...

Ale kas čia patėmys? Lyg tai sykį Kajimas ėmė dvaro avis, o nieks apie tai nenuvėdė....

Ir taip pamazi pas Andrių atsirado senoviszkas linkemumas, kaip netikėtai trenkė jį perkunas iš blaivo dangaus.

Vieną vakarą vos tik parsiginęs avis įėjo į kiemą, pamatė, kad atsitiko kas nepaprastota. Akamonas baisiai keikė, bernai lakstė, kaip padukę, nū klūno girdėt buvo balsas žoncos.

— Jonuk! ar jie pasiūtė? — paklausė einancio pro szalį berno.

Tas dirstelė į jį ir pratarė du žodžiu:

— Ponas atvažiavo.

Su viena valandėle Andrius pajuto, lyg kad kas jo viduriūse nutruko. Staptelėjo, nenusiėmė net ne skrybėlės priesz akamoną, kurs szalia jo ėjo. „Ponas.... ponas“, atkartojo mislyse be galo.

Dabar tikrai skaitys ir patėmys, kad stokūja dvideszimties avių.... „O Jėzau, Jėzau! ką daryti!...“ Pats neįjausdamas, suko aplink galvą botagą, kurį laikė rankoje.

— Ko mulki stovi ir žiopsai — szuktelėjo vėl szalia einantys akamonas: „ar nematai kad avys stovi pas uždarytus vartus.“

Tik dabar atsikvosėjo, nusiėmė skrybėlę ir nuvėjęs atidarė vartus.

Vakare prie vakarienės sėdėjo sumizgęs ir vos tik valgio paragavo. Net mergos ir bernai iš jo jūktis pradėjo.

— Ko Andriau nevalgai? klausė Katriukė, rodydama dvi eilias baltų dantų.

— Už tat, kad nevalgau.

— Turbut užmirszo, kur burna; dadurė arklinjkas Antanas, nežino kur valgi neszti.

— Kad tik neužvežčiau per tavo, kad paskui ilgai ten negalėtum valgio grusti! — atkirto Andrius ir trenkė szauksztą į stalą.

Visi nutilo. Jonukas prabilo.

— Kokis jį paibelis atneszė!

— Ketino szia vasarą visai neatvažiūti.

— Ką jį supaisysi! atvažiavo po piet', tūjaus szaukėsi pono žoncos, paskui pamatė akamoną, ir per tai jis paskui taip buvo įnirszęs.

— Bus pipirų, bus!... pasakė atsidusėdamas Valentinąs, kursai neseniai apszlubi- no arklį.

— Kaip kam, — tarė Selvestras. — Asz, czių Vieszpacziui, penkiolikti metai tar- nauju ir negirdėjau da blogo

žodžio.

— Et! tai jus....

Andrius klausė, gerai Selvestrui, kad jį ponas myli, kad teisingai tarnauja, bet jis....

— Perkunas! — užkeikė garsiai.

Pajuto, kad visi į jį žiuri, tai gi pasinaudodamas tūm, kad vakarienė baigiasi, išėjo ant kiemo.

— Kas zin ko Andrius pykauja! — patėmijo Jonuks.

— Magdė jam rupi ir gana!

— Lyg kitų nėra! — atsiliepė Katriuka.

— O tu mano... ko tu užsimanai! — szuktelėjo Antanas ir metė į ją kepurę.

Andrius tūm tarpu stovėjo ant kiemo. Ketino šiadien pasimatyt su Magdė, bet jam dabar ne Magdė galvoje. Dabar jis tik rupinasi, ką čia daryti? — Kajimas į bėdą įtraukė, tegul dabar Kajimas ir gelbti.

Pradėjo eiti į tą krasztą, kur Kajimas gyvena, bet susiprato, jog geriaus bus, jei jo nieks nepamatys, tai gi patraukė į laukus ir ten luktelėjo, pakol visi kaime nesumigo.

(Dar neviskas)

Archivyskupo Ireland'o

kalba apie „Bažnyčią ir Amžinybę“

Dėl „Vienybės“ parupjta A. Mėluke

Bažnyčia taippat turi savo akcidentaliziskus bei essencializiskus privalumus. Man reikia mokėti jū atskirti vienus nū kitų; mes, ūliai saugodami essencializiskūsius, turime apsieiti su antrais, t. y. akcidentaliziskaisiais, kaip to reikia laus aplinkybės laiko bei vietos. Nekurie mąsto, jog Bažnyčia turi ant visados pasi- likti, kokia jijė buvo tuloje gadynėje; jie daro didžią skriaudą Bažnyčiai, perstaty- dami ją kaipo ziaurią ir ne- pasilenkiančią, negalinčią

susitaikyti su naujomis ir persimainančiomis aplinkybėmis. Bažnyčia, kurią Kristus įsteigė dėl visų amžių, gyvena kiekviename amžiuje ir kiekvieno amžiaus rubus nesžioja. Taigi mes matome jos pavirszutinėse ypatybėse įvairumą ir atmainingumą. Bažnyčia, savo politiskūse prietikiūse išrodanti sykį imperijalszka, kitą syk buvo feodalszka, vienok niekad jį nepaszwentė savo principų nei imperijalismui, nei feodalismui.

„Jiė kalbėjo graikiszka Athenūse ir lotyniszka Romoje; jos sunus nesžiojo jau chlamydas*), jau toga, bet jį niekad netapo institucija vienos tik Graikijos arba Italijos. Vėlesniame laike jį kukždė jo vos tik iš vystyklų išėjusiomis, jei taip tarsim, kalbomis Gotų bei Frankų ir savo pažigyje per šiųjų žemes nemaž paėmė ant laiko dėl savo papūszalų iš jų neiszdailinusių paproczių ir jų netobulos civilizacijos, vienok jį nebuvo Gotų ar Frankų produktu, aprubežiūtu gyvenimo išlygomis dėl savo sąlaikių gyvenimo, jų prietikių. Josios moksliskos žinios kaip to gadynių buvo apyrbūtos; josios draugijiszka tiesdarystė bei paproczių kaip to tūm laikinės buvo neszwelnus nepagyrtini. Bažnyčios žmogiszki elementai, kokius ji turėjo įvairiose gadynėse, buvo paprasti, bet dieviszki jos elementai visad buvo tie patys, neatsinantieji sukurije pasauliskų prietikių! Pirm dviejų ar trijų amžių jį buvo dvasiszka po pasauliszka Ispanijos Karolio V, Prancūzijos Liudviko XII valdžia, bet tai buvo tik tūm laikinis phasis (apsireiszkinimas) josios amžiuje, — ir ta pati bažnyčia gali turėti tokią pavirszu-

tinę išžiūrą, kokios reikalautų nū jos naujaisių gadynių demokratija.

„Tiesa kanoniszka, kuri yra išreiszkimu Bažnyčios pritai-kumo prie įvairiausių prietikių, sykį buvo po įtekine Justinijano kodekso, kitą kartą pasidavė įtekmei Charlemagne'o kapitaliarijų, o paskui Hapsburgh'iszkų bei Bourboniszkų ediktų, niekad vienok Bažnyčia neliko mumija pagal Justinijano ar Bourbon'ų kvarmas ir jos tiesos gali būti Amerikiszkomis taip pat, kaip ir Romėniskomis, atspindžiu dvideszimtojo amžiaus, kaip ir viduramžių. Jeigu tas nebutų tikriausia teisybe, Bažnyčia nebutų visūmėniszka, katalikiszka, kokiu buvo jos įkurtojas, visų amžių ir visų giminių (tautų) Mokytojas ir Išganytojas. Supraskime Bažnyčią taip placziai ir taip visūmėniszka, kaip tai išmanė Kristus, o nematysime sunkumo, kad pripažinti sutikmę Bažnyčios su visomis tautomis, su visais amžiais, kaip su praeite, taip ir su dabarcia, ir ateite taip pat, kaip ir su praeite.

„Ką! Dievo gyvojo Bažnyčia, Bažnyčia tukstanczius kartų pergalejus stabmeldystę, barbariszkas gentes, melagingus galvoczius (protmeilius) ir atskalas, atkaklius vieszpaczius ir betvarkes tautas, — didė, laisvamylė, philiantropiszka, teisybės troksztanti katalikiszka Bažnyčia turėtų vengti devynioliktojo amžiaus! Kokio norint amžiaus! Galėtų nematyti *sziamė* devynioliktame amžiuje smarkaus virimo prakilniausių jausmų, augimo josios paczios pasėtos dieviszkos seklos! Bažnyčiai negalvoj' dabar verdanti kova, jį nepūl prie szio amžiaus, kad jį mylėti, szelpti ir stabdinti jūmi, arba pataisyti jo klaidas, išgydyti jį, ir įgauti jį dėl Kristaus ir savo prieglobstijė užkelti

jį didžiausių įkvėpimų augsztybes, kurias tik su Bažnyčios paszelpa gali pasiekti jau geisminga, jau vyliantisi, jau nusiminusi žmonija. Szelauk, szelauk nū mūs katalikų tokios nelaimingos, szaltos, nekatalikiskos manos (mislys)!

„Asz kalbu apie naują, garbingą karžygystę — Bažnyčią ir amžių! Suvienykime jūdu savo szirdyse ir išzmonėje vardan žmonijos, vardan Dievo. „Bažnyčia ir amžius! Pastatykite vieną ir kitą anksztūse prietikiūse — abiejų szirdis vienaip plaka. Žmonijos Dievas triusiasi viename, virszprigimto apreiszskimo Dievas antro žingsnius kėravija — abiejūse veikia tas pats Dievas.

„Prisižiurėkime geriausį szį amžių. Amžius szis yra pui-kus iš savo žinios. Jis nenustoja daręs įvairiausių ištyrinėjimus, nepripažįsta jokių rybų savo darbavimosi dirvoje. Tegul buna taip! — Katalikiszka Bažnyčia moki-na, jog kiekviena tiesa (teisybė) gamtiszka lyginai, kaip ir virszgamtiszka paeina iš Dievo ir jog protas, kurio ypatiszku penų yra tiesa, tampa tū labjaus panaszum Dievystei, jū daugiau ir jū tobulesnes teisybes jis įgyja. Anot katalikų Bažnyčios mokslo du yra žinios szaltiniai, beje žmogaus protas ir Dievo balsas apreiszkime. Negali būti prieszingumas tarpe proto ir apreiszkimo; quasi — karė tarp Bažnyčios ir mokslo yra ne kū kitu, kaip kare tarp klaidžiai suprantamos tikybos ir taip pat klaidžiai suprantamo mokslo arba, geriaus pasa-kius, tarpe ignorantų mokslinczių bei ignorantų teologų. Bažnyčia geidžia apszviesti protus visų žmonių ir visose mokslo szakose; amžius nenulstancziai besitriusęs gamtos ištyrinėjimūse padeda nuveikti Bažnyčiai josios darbą.

„Amžiaus išzradimai kaslink mažiausių vabalėlių lyginai, kaip ir neapmatūjamų ugninių dangaus skritulių išreiszkia mums Dievą. Tie išzradimai atidengia, visūse prigimties įstatūse vieną priezastį, visgalingą, viską išzmannanczią, amžiną, — ta priezastis visų daigtų yra Dievas. Istōriszki ištyrinėjimai, perkratinėjimai visų draugijiskų bei doriszkų išlygų priveda mums ant mislių Kristų kėlusį iš numirusių ir atliūsavusį žmoniją nū myrio. Jie mums parodo, jog Kristaus Bažnyčia yra įsikunijimu Jojo pasiuntinystės. Amžiaus mokslas! Amžius neturi jo pakaktinai ir ypacz dabar Bažnyčios pareiga yra paraginti jį nūdugnesnių ištyrinėjimų linkon, linkon platesnių pažiūrų įgijimo, nepaliekant nepajuditu nei mažiausio szapelio, kuris užslėptų teisybę, jokio nusidavimo istoriszko, jokios žmonijos veikmės, ką galėtų pagelbingu būti dėlei išzriszimo problemos (uzdūtės). Amžiaus apszvieta — Bažnyčia ją laimina; Bažnyčia szelpia josios ugį iš visų pajiegų, su visa savo szviesa.

„Szis amžius yra ukėsiszkos ir politiskos laisvės, amžiumi demokratijos; žmonės, kuriems įkirejo neaprybūta vieszpaczzių valdžia, pastojų patys vieszpacziais ir vartoja didesniame ar mažesniame nūzwilgije valdžią, kurį pagal Dievo surėdymą pirmiausiai jų privalumu buvo. Demokratijos amžius! Katalikų Bažnyčia, asz tvirtai tikiu, nesibijo demokratijos, subrendėjusios ir klėstinczios ant josios szventų principų, lygybės, brolystės ir visatinės laisvės per Kristų ir Kristuje. Szis principus garsina kiekvienas Evangelijos lapas. Tiejie principai nū laiko, kada jie tapo įteikti Bažnyčiai, nustojancziai veikė ant žmonių proto ir szirdies

*) Ohlamida (graikiszka chlamis) tautiszkas Graikų apvalkas (rubas), toga — Romėnų tautiszkas apvilktuvus.

dėlei labo žmonijos, beje dėlei visišiausio pripažinimo visų žmonių vertės ir jų tiesų, dėlei suteikimo progos visiems, be mažiausio skirtumo, džiaugtis laisvės vaisiais, dėlei pakėlimo didmenos iš vargų ir bėdų ir suteikimo jai labo sujungto su, kiek galima ant szios pasaulės, menkesniais rūpesčiais.

„Visa Katalikų Bažnyčios istorija yra paminėjimu vergų išliūsavimo, karalių tiranijos suvaldymo, vargūlių, žmonių, moteriszkųjų apgynimo nū visų tų draugijos sąnarių, kurie yra pilni puikės, geidulių ir mindžioja viską po kojų. Didi Bažnyčios teologai, Tamas Aquinas, Suarez, savo mokslu padėjo tobulą pamatą polytiszka demokratijai, kuri įsikunija sziamo amžiuje. Jie mokina ir išrodo, jog visa polytiszka valdžia yra Dievo pavesta žmonėms, kurių pasiuntiniais yra karaliai ir kunigaikščiai ir kada vieszpacčiai pastoja terionais, žmonės turi neužginamą tiesą pakelti maisztą. — Bažnyčia gyvūja po įvairiomis valdzios formomis. Kiekviena valdžia, žmonių pripažinta, yra legaliszka, bet katalikų Bažnyčia kvėpūja labiausiai malonum jos szirdžiai bei jos principams oru tik tose valstijose, kur žmonės patys savę valdo, patys rūpinasi apie savo reikalus, savo labą.

Szis amžius yra amžiumi draugijiszkų kovų už teisybės atitiesimą visiems žmonėms be jokio skirtumo, dėlei pripažinimo kiekvienam, pastojant protinga ęsybe, tiesų naudotis iš pasicėdyjimo vaisių, žodžiu sakant, pripažinimo visų tiesų visiems, kusiems užgimimas ant szio svieto suteikė tiesą naudotis iš szios pasaulės dovanų. Labai gerai; bet ar szita smarki revoliucija, kurią žmonija kelia dėlei apgynimo draugijiszkos teisybės bei draugijos labo, neyra iszkil-

mingu pripažinimu principo, kurį tūjimpūs (tolydzio, nūlat) garsino ir garsina Bažnyčia nū laiko, kada jos uždėtojas isztarė: „*Jieszkokite* pirma Dievo karalystės ir Jo teisybės, o visi kiti tie dalykai bus jums pridūti“?... Gaila, jog neyra pakaktinai iszrodyta visūmėnei, notis, jog principai, paremiantieji draugijiszkus judinius, nūlatinai turi pradžia katalikų teologiszkose mokyklose, kaip sztai vienas iš svarbiausių sziadienio judinio principas, kurį apskelbė kardinolas Manning'as isztardams, jog isztikus badui ar kitai kokiai visūmėniskai nelaimei, reikalingiausi daigtai (pav. dūna) tampa abelna visūmėnės savasczia, — kurie tai zodžiai sukėlė neiszpasakytą klegę tarp Anglijos aristokratų. Katalikai pastarūse laikūse taip apsirato su apkalinimu savo mokslo mokyklų namūse ir bažnyčiose, jog kada tas mokslas besitobulidams iszky-la ant placzių žmonijos jurių marių, įsikunijis realiszkose formose, jie nepažįsta jo, pagaliaus jie jo bijosi, nenori prisipažinti prie jo.

„Amžius szis yra amžiumi materijaliszko progreso, iszradimų, gamtos galybių pavergimo dėlei tarnavimo žmonijai, žmogaus iszkelimo augšcziaus visų beiszminczių su-tvėrimų. Argi Bažnyčia nupeikia amžių už šiūs dalykus? Josios mokslas garsina, jog žemė tapo dėlei žmonių labo. Bažnyčia laimina kiekvieną tolynzengystę, kadagi tolynzengystė visūse žmonijos veikaluose sutinka su Dievo valia, prieszingai tunojimas nūszalije bei neveiklumas užpelnija Dievo prakeikimą, kaip tai matome iš Vieszpaties prilyginimo apie talentus.

„Asz nurodziau ant intelek-tualiszkų prietikių, koki turėbuti tarp mūsų (dvasiszkųjų)

ir amžiaus. Kokiais turi būti tiejie prietikiai praktikoje? Sekime paveizdą apaszta-lų jų ūlume ir mokekime pasinaudoti rodomis prakilniausios žmogiszkos iszminties. Mes norime patraukti savępi amžių. Taigi netunokime nūszalije. Musų vieta yra taip pat žmonių tarpe, kaip ir szventinyčiose; parodykime, kada tik pasipins proga, musų simpatijas dėl visūmėnės — ir bukime pasirengę jai tarnauti. Atokiai budami mes negalime turėti jokios įtekmės, neatbutinai reikalingi yra augszti prietikiai. Szelpkime pasauliszkūsins vyrus jų — reikalūse, beje medegiszkūse interesūse, darbavimūse dėlei draugijos labo bei polytiszko tobulinimosi, o jie turės imti dalyvumą musų — tikybos dalykūse. Dirbkime su jais iszvien, nės jų reikalai yra sykiu ir musiszkiais: prigimtis ir malonė negali būti atskiriamomis. Amžius, asz tarsiu, eina kreivu keliu. Bet mes pametėme jį, pavelijome jam suklysti. Atitaisykime tąją savo klaidą ir eikime iszvien su jūmi, kad ateitėje rodyti jam kelią. Amžius gerbia apszvietą; mes, dvasiszkija, bukime karsztesniais už visus kitus apszvietos globėjais.

(Dar ne viskas)

Isz lietaviszku dirvu Amerikoje

— Baltimore, Dd. 1 Sausio.

Norime pasidalinti su savo broliais tąja linksma naujiena, kokią mes Baltimoriecziai sziomis dienomis apturėjome nū Dievo, nės asaboje garbingo kunigo J. Lietuvnio gavome dvasiszką piemenį, kuris pažįs musų reikalus, o pažinęs rūpintis paszalinti musų nedorus papratimus dvasiszkūse ir tautiszkūse reikalūse. Per storonę J. L. kun. J. Žebriui per pamokslą užprasze visus parapijonus prie atlikimo spa-

viednės, ir jo zodžiai nenuėjo ant vėjo, nės po pietų tą pacią dieną prisipildė bažnyčia musų tautiečių. Koks tenai buvo malonus matymas — visi perimti gailescziu už savo nusidejimus. Prie to prisidėjo įpatingas atsitikimas: buvo laidotuves szv. atmintie Kaz. Stapanausko. Jį gražiai katalikiszkai palaidojo draugystė szv. Jono, kurios jis buvo sąnariu. Kun. J. Ž. pasakė gražų pamokslą, primindamas, kad musų broliai tankiai, kaip szis atsitikimas rodo, mirszta iš priezasties apsigėrimo „svaiginancziais gėrymais, ypacz degtinės, kurią musų tautiečiai labai myli. Tai broliai tikra teisybė, nės pas mus, apart to, pereitą metą trys jauni vyrai numirė vien tik iš priezasties per daug stiprių gėrymų vartojimo. Priminę taipgi kun. J. Ž. apie verksmingą ir krauju aplietą padėjimą musų tėvų nės ir ragino, kad mes dėl josios butume naudingi.

Musų jaunas klebonas žada uždėti lietuviszką moksloinę, kur galės musų vaikuečiai iszmokti reikalingiausių dalykų, todėlgi szirdingai velyjame savo prabascziui, kad jam Dievas dūtų sveikatą ir gražus užmanymai veik įvyktų. Taipogi szirdingą padėkavonę siuncziamo kun. J. Žebriui už jo trisus apie mūsų dvasiszkus ir tautiszkus reikalus.

Jonas Aniulis.

— Du Bois Pa. 1 Sausio.

„Vienybė“ N 51 nubaudė Du Bojiecius lietuvius, kad jie mažai žinių dūda apie savę. Ale ką-gi czion girtis priesz kitus, kad mes dar netoli esam nužengę lietuvystės dalykūse.

Jau treczias metas, kaip mes savo parapiją tveriamo, o dar ką tik lotus iszmokėjome (\$1500) ir jų 19 d. Rug-sėjo (1893 m.) užraszėme ant vyskupo vardo Jom. T. Mulyn ir jo įpėdinių (suk-

cesorių). Kunigą, aczių Dievui, turime, Adomą Szimkevicių, kuris dar tik šeszi mėnesiai įsiszventė į kunigus ir jau tris mėnesiai kaip pas mus pradėjo kas nedėlią davinėti, apurpindamas mus dvasiszkūse dalykūse. Jis gyvena iki szioliai vokiszkoje parapijoje, Pennsylvanijoje. Dabar, rodos, persikels visai pas mus.

31 d. Grūdžio (1893 m.) laikėme savo parapijinį susirinkimą airiszkoje senoje bažnyčioje, ant kurio pribuvo mūsų dvasiszkas Vadovas ir airių kunigas. Airių kunigas siulė mums savo senąją bažnyčią už \$6,000 ir norėjo paimti mūs nupirktus lotus sav, rokūdamas už jūs \$2,000, o likusius \$4,000 ant iszmokesties per keturis metus. Mūs lietuviai nenorėjo nei girdėti apie tai dėl tos priezasties, kad per arti prie airių naujosios bažnyčios, nės tik per ulycią. Tai girdėdamas airių klebonas pasakė, kad jis gali mums savo senąją bažnyčią parandavoti, mokant už mėnesį po \$25. Visi nutarė nusamdyti (randavoti) ant trijų mėnesių, iki žiema nepasibagks ir savo bažnyčios nepradėsime statyti. Iki szioliai nors pamažėjo mūsų darbas apie parapiją, bet vis-gi neatmetėme jo į szalį — triusemės ir triusemės. Dabar turėdami lietuviszką kunigą, pasitikime, jog jis eis sparcziaus. Tik reikia mums pamylėti tą savo darbą ir cento nesigailėti, o veik busime ir mes geresniame padėjime, kaip kad yra kitų miestų lietuviai.

Iki sziol budavo tik tada reikėdavo kunigo ir bažnyčios, jei kas pas mus mirdavo arba gimdavo, o kaip sveikas, tai sako, kam man tos bažnyčios, bene ką dūs bažnyčia. Ne, brangus broliai, jeigu mes esame lietuviai ir katalikai, tai turime būti netikt isz vardo, bet ir savo darbais pasirodyti, kad tokiais esame. Ne jau mūs tiek ma-

mai yra, kad negalėtume kunigo užlaikyti. Perstokime tiktai gerti, kaip iki szioliai buvo, kad ant tokios szventės tulos szeimynos iszgeria už \$25, o kiek turime ant metų szvenczių, tada užteks mums pinigų ir ant bažnyčios ir kitų iszganingų dalykų.

Parapijonas.

— *Plymouth Pa. 7 Sausio.* Užsidėjo nauja broliszkos pagalbos draugystė po vardu szv. Jūzapo. Sąnarių isz syk prisiraszė 36. Labai gražus dalykas, tegu gyvūja nauja draugystė!

— *East St. Louis Ills. dienoje 31 Grūdžio 1893 m.* Mielas Rėdytojau praszau patalpinti keletą žodelių apie mūsų brolių lietuvių „Susivienijimo“ kūpelę. Prisiraszė į musiszkę „Susivienijimo“ kūpelę ir už simokėjo po penkes deszimtis 50 c. kaip metinę mokestį:

Kazimieras Jankiavicius, Antanas Roszkus, Ona Roszkienė, Antanas Labanauckas, Liudvikas Roszkus, Jonas Szogzda, Jonas Labanauckas, Stafonas Stufuras, Ignotas Morkunas. Visi gražiai užsimokėjo.

Mes tikimės, kad su Dievo pamacia toliaus pasididins ir mūsų kūpelė, ba jau pradėjo suprasti mūsų broliai, kas yra geras dėl jų paczių ir visos tėvynės. Daugelis da vis miega mūsų brolių St. Louis ir East St. Louis, o tikimės, kad neužilgo ir tie pabus, kaip iszgirs, kad jau mes dirbame. Mes mislijame, kad trumpame laike pabus ir pribus mums ant pagalbos, o padės mums dirbti mūsų darbus, kurie jau yra szia dien užsilikę užpakalyje kitų visų darbų. Neužilgo pradės darbūtis, kad tik pradės gerai suprasti mūsų broliai, kaip yra malonu dirbti dėl savės ir tėvynės gero. Pasilieku sugūdone visiems

mūsų broliams lietuviams ant visados.

Jonas Lakickas.

Szie nauji metai ilgai bus atmintyje lietuviszkos Baltimorės parapijos. 27 Grūdžio 1893 m. tenai buvo laikytos primicijos naujo klebono Baltimorės lietuviszkos bažnyčios. Suma arba primicijos tą dieną buvo laikytos pontifikaliszkai: jaunutis kun. Lietuviniukas buvo celebransu, jam tarnavo kaipo dijakonas kun. Polujankis ir už subdiakoną buvo klerikas Redemptoristų įstatymo Saurasaitis, o arkidijakoną pildė kun. Skretny lenkiszkos parapijos kamendorius. Man gi atsitiko laimė būti parėdko vedėjum ir teko pasakyti lietuviams pamokslą. Po primicijų buvo palaiminimas per uždejimą rankų Solenizanto ant kiekvieno galvos, taip pat kaip Lietuvoje. Bažnytiniai giedotojai su vargonais giedojam tikrus giedojimus, ant viso iszpildydami reikalavimus szv. Bažnyčios. Žmonių buvo pilna Bažnytėlė, o kurie netilpo, užėmė užlas Bažnyčios, kur taiposgi daug parėjo žmonių. Kun. Lietuviniukas, noris yra mokytinis Amerikoniszkos Seminarijos, bet nei vienu žodžiu negalima buvo numanyti, taip balsas skaitant ir giedant skambėjo pilnai lietuviszkai. Lietuvių džiaugsmas buvo didelis. Kad dar pirma primicijų norėjo pietus iszkelti kun. Rudavicius lenkų klebonas, kuris taiposgi yra lietuvis, Baltimorės lietuviai nenorėjo apie tai nei girdėti: tūjaus padarę tarp savės sutarimą, nusprendė savo jauną kleboną pagūdoti pietais ir ant savo kiszeniaus priėmė sveczius. Ant pietų buvo jau minėti kunigai ir dar kun. daktaras Baraboszius, kitos lenkiszkos parapijos klebonas su vienu lenkiszkų klieriku. Lietuviszkų

dviejų klierikų, kurie baigia mokslus szv. Marijos Seminarijoje neiszleido ant draugo primicijų, nės abelnai niekur neiszleidžia isz tos Seminarijos klierikų, kaip tiktai Katedros ir Seminarijos Bažnyčiosna; taip kartais leidžia klierikams apsilankyti gimines ir pažįstamus, todėl jei ant primicijų lietuviszki klierikai ir nebuvo, ant rytojaus atėjo namūsna pasveikiti savo draugo kun. Lietuviniuko. Ant pietų Redemptoristas klerikas Saurasaitis, kurs taiposgi paskutinius metus teologijos eina, į kun. Lietuviniuką isz raszto perskaitė pasveikinimą, primindams, kad trosz kimas buti Vieszpates Jėzaus kunigų jau szia dien iszspildė, kad tiktai norėtų buti geru kunigu pagal szv. Szirdies Jėzaus ir užbaigė pasveikinimą trumpoms eilioms. Matyti isz prakalbos ir eilių, kad su laiku kun. Saurasaitis galės naudingai dirbti dėl gero Amerikos lietuvių ant raszliaviszkos dirvos; jisai jau ir dabar turi nekuriūs rasztus philozopiszkos ir teologiszkos įtalpos, bet dar rupinasi su laiku geriaus apdirbti. Lenkai per pietus buvo užsiminę apie lietuvių, kad nereikia nū lenkų skirtiesi ir taip toliaus, bet mes stengėmės iszaiszkinti teisingumą lietuviszko atgijimo tautiszkūse dalykūse. Kun. Pautienius, buvęs Baltimorės klebonas, atvažiavo vakarop isz Mahanoy City Pensilvanijos. Potam man atėjo neatbutinai pasilikti ant Naujų metų jau prie gūdotoino Baltimorės lietuviszkos parapijos klebono kun. Lietuviniuko.

Arcivyskupas—Kardinolas Baltimorės pavelyjo man spaviedoti ir padėti kun. Lietuv. ant keleto dienų. Todėl nedėlioje ir per Naujus—Metus rupinomėsi, kad kaip galima daugiau lietuvių ant szijų Naujų Metų susitaikintų su savo

Vieszpaczium ir per tas dienas buvo isklausyta nū 150-200 žmo. szv. spaviednės; isz ko daugumas gerų Baltimores lietuvių labai džiaugiasi, kad viską mato ir turi kaip tėviskėje Lietuvoje. Naujus-Metus Baltimoreje sutinka įpattingai. Musza dvyliką nakties: tūjaus pradeda varpais skambinti visose bažnyčiose, kirkose ir kitose vietose, kur tiktai yra varpai; maszinos visur szvilpia, triubija triuboms, bubnus musza, isz armotų szauodo, vienu žodžiu, visur trenksmą daro ir sujudimą, tai yra 1 valandos; kiti szaukia balsu, kiti szneka, kiti dainūja, kiti meldziasi prie Dievo, kad laimintų ateinančius Naujus-Metus, vienu žodžiu, Amerikonai kaip kada parodo savo tikrą szirdį ir vaikiszką szirdies jausmą, o to regisi negalima nei peikti, o kaip kartais esti net labai ramu. Baltimores lietuviai, kaip nekurie norėtų jūs matyti, iszpamato paėmus nėra bedieviais, o kad jaunas piemūves anūs ant gero, bėgs paskui su džiaugsmu. Tegul jiems ir dūd Dievas gerą szirdį ir tegul visi bėga keliu Vieszpaties, o Tas jūs labai paramins, o ir naujas Baltimores klebonas džiaugsis Dievą garbindamas, kad matys stiprinančius ant gero mūsų brolius lietuvius.

Kun. J. Žebrys.

— *Baltimore's* lietuviai, dalykūse tėvyniszkūse užima prideranciją vietą: tenai nemaža gerų korespondentų į laikraszczius ir regiamas apsi-reiszkimas lietuviszkos dvasios.

Baltimoreje yra szitokios lietuviszkos draugystės: 1 szv. Jono sąnarių apie 100; 2, szv. Kazimiero kareivių, kurie siuvasi sav gražius kareiviszkus rubus; istikro Baltimores kareiviszka gvardija virszis visai kitas kareiviszkas draugystės; mundarai apsiuti gel-

tonoms virvutėms ir isz geros gelumbės lietuviams labai pritinga. Reikia zinoti, kad Baltimores lietuviai yra daugiausiai kriaucziai, todėl kad pasirodys 50 kareivių lietuvių, pilnų ant veido ir nenuvargusių ant pažiūros, visi turės stebėtis isz gražių lietuvių. Sziądien dar mundarai negatavi, bet ant Velykų tikisi viską nubaigti, kaip reikiant. 3. Draugystė Koperniko vėl turi apie 30 sąnarių.

4. Moterų draugystė yra sutverta po vardu szv. Onos. Lietuvinikės rupinasi savo draugystėje apie papūszimą liet. bažnyčios.

5. Politiszkas klubas vėl nepaskutinę vietą užima. Klubas turi savo salioną, namus užėjimo, ir už 24 tukstančių dolerių pirkto lauko, kurį padarys vietą prasivėdinimo vasaros karszcziūse.

6. Kūpa taip vadinamos „L. M. D.“ turi 12 sąnarių, bet katalikai lietuviai nū tų szalinasi, kada gi tie paskutiniai atsiraukė nū Dievo, bet paskutiniu kartu isz tos kūpos prakilnesni lietuviai pradeda bėgti, kaip nū raupūtų; norintieji dirbti dėl gero lietuvių, bėga nū burio atsiskyrusio nū lietuvių...

Vidugiris.

Susivien. reikaluose.

„Lietuva ant visados

Tarp palaimos, tarp bėdos“?

Taip garsus mūsų dainų rasztinjkas dainūja dar pirm kelių metų, kada lietuviai visai menkai mislijo ir dirbo apie reikalus savo tautos tarsipranaszaudamas, jog ateis tas laikas, kad visgi lietuviai pradės apie savę žvalgytiesi ir podraug žadinti visus savo brolius, dar tautiszkūse dalykūse tebsnaudžiauczius, visai nežiurėdami ar jiems szis tautiszkas darbas seksis arba bus trukdomas: ant nieko nepaisydami jų tolyn, jų karstyn dirbs,

Sziądien su džiaugsmu szirdies ir tautiszka viltį tautos atgijime žiurime į „Susivienijimą“, kuris per pereitus metus labai atkuto ir suduzėjo, kada gi prie pabaigos pereitų metų jo sąnarių skaitlius darsiekė per virsz 800. Galima pasitikėti, jog szį metą su Dievo pagelba ir lietuvių karsztesnių triusavimu ant tautiszkos dirvos, pasieks jis gal pervisz 2,000 sąnarių skaitlių. Tada tai mūsų tauta sudrūtės savo darbūse, tada mes visi sąnariai kaip vienas drucziausias vyras stosime apgimime ir apszvietime savo tautos, tada mes netikt paniekinime visus mūsų tautos priešus, per begiediszką „Saulę“, privatiszkose gromatose ir kalbose pliovojenczius ant mūsų tautos drucziausio stulpo, t. y. „Susivienijimo“, bet nesykį galėsime drąsiai pakelti savo balsą prieš terionus mūsų brangios tėvynės Lietuvos.

Todėlgi visi broliai, lietuviai katalikai, kam rupi mūsų tautos reikalai, kam brangi mūsų lietuviszka kalba, kam brangi mūsų Lietuva, kam užgauna szirdį ir duszios jausmus griovimas per maskolių katalikiszkų bažnyčių, praliejimas lietuvių nekalto kraujo Kražiūse ir persekiojimas mūsų brolių lietuvių visoje Lietuvoje po maskoliumi, visi turime pasirupinti prigulėti szį metą prie „Susiv.“ Turime aiskiai pasirodyti svietui, jog mes esame tikrais lietuviskais, mylinčiais savo tėvynę ir jos brangumynus: jos „palaimas ir bėdas“.

Bukime visi tokiais karsztais lietuviskais, kaip kad vienas isz mūsų sąnarių isz Northampton Mass. 17 Grūdžio 93 metų raszo į „Susiv.“ kasierių: „Mūsų vyrai nors yra biedni, bet turime sav už didžiausią garbę, jog esame sąnariai „Susiv.“, todėl skubiname veikiai atlikti jo įstatymus. Vardan visos kūpos

V. Žukauskas“. Argi nesmaugu būtų ant mūsų visų sąnarių szirdies ir jausmų, jeigu tarp visų lietuvių tas tautiszkas supratimas įsigyventų ir taja tautiszka dvasia kožnas lietuvis katalikas kvėpūtų. Nežiurėkime ant savo tautos neprietelių, isz kurių būtų ar svetimtautis, ar paszlemėkas bei bedievis lietuvis, ar ant pagalės galo būtų ir lietuviszkas neiszmanėlis kunigas, prisidedams prie mūsų tautos neprietelių dėl kokio privatiszko užganėdinimo bei „businesso“, bet visados bukime vyrai ir permastykime patys tūs reikalus, neklausykime tokių pusgalvių, kurie visus „Susiv.“ darbus, kad ir naudingiausius rupinasi iszjūkti. Bet tik tai jiems yra bėda, kad jie, tikrai tautiszkus darbus peikdami ir naikindami, patys pasirodo nedabrendusiais bei iszputsmageniais, kaip tankiai galima suprasti, skaitant jų blevizgas, kuriose pasirodo tamsiausiais žmonėmis, kurie nieko gero neskaito ir nenori skaityti, jei bent begėdystės „Saulės“, kurios jų įmaginaciją dailina, todėl tulas rasztinjkas K. M. sako mokyčiausiam (!) straipsnyje, szukterę : „: ką maczys žmogui skaityti, kad jis to negali matyti (z. N 46, „Saulė“). Zinoma, ponui K. M. Saulė gana gerai patinka, ba pasiskaito su pamėgimu apie girn... mal.... baczk.... spau.... undar. pakėl.... oszk... pri... merg... pas... Kadangi „Susivienijimas“ savo kasztu spaudina knigas nebegediszkas, bet naudingas dėl iszmintingų lietuvių pasiskaitymo, tai p. K. M. negali jų skaityti nei matyti, ba jose nėra nieko raszyta apie bobiszkus žiuronus, be kurių p. K. M. visai negali apsieiti.

Bet mūsų „Susivienijimas“, tokių paszlemėkų, gal papirkėtų nū mūsų tautos neprietelių, visai nesibijo, bet Dievop viltį turėdamas, drąsiai tokiam

p. K. M. atsako:

„Tegul kelints neprietelis
Paniekin mūsų būdą,
Dievs pasiliks, tai žinom, vis,
Ir žinom Dievo sudą,
Kad žmonės prieš mus siuncz ir
siunta,
Iszkenoz lietuvnijs ir atkunta“.

Linkėdamas viso labo visoms „Susiv.“ draugystėms, kūpoms ir pavieniams su Naujais Metais, jau sulauktais, primenu visiems broliams „Susiv.“ sąnariams, idant pagal „Susiv.“ konstituciją (V. 5.) „kožna draugystė ir kožnas pavienis prigulįs prie „Susiv.“ turi sąnarystės metinį mokestį kas metas isz sykio užmokėti mū Naujų Metų iki mėnesiui Vasariui“.

Taigi pagal „Susiv.“ konstituciją, kurie sąnariai ir prieš pat Naujus Metus užsimokėjo metinę mokesį, o po Naujų Metų vėl užsimoka, yra pilni sąnariai, bet neužsimokėjęs iki virsz minėtam laikui, pagal V. 18, skaitosi pilnu sąnariu tik po iszbuvimui pusės metų (6 mėnesių).

Todėlgi gūdotini tautiečiai ir tautietės pasiskubinkite su iszmokėjimu metinės mokes ties į „Susiv.“ ir podraug pasiskubinkite su užmokėjimu posmertinės.

Su gūdone *Kun. A. Burba*
„Susiv.“ prezidentas.

P. S. „Kadangi, abelnai sakant, iszmintingiesni lietuviai, o labjausiai „Vienybės“ skaitytojai, visi trokšta žinoti „Susiv.“ konstituciją ir prie jo prisirasyti, todėl su vienu „Vienybės“ numeriu iszsiųsime po 1 ekzempl. konstitucijos. Drangystės arba kūpoms prigulinczioms prie „Susiv.“ bei norinczioms prigulėti, bus iszsiųstas konstitucijų skaitlius pagal reikalavimą.

Taiposgi primename „Susivienijimo“ priešzams bei jo darkytojams, jog „Susivienijimą“ sutvėrė ir užlaiko nei Petras, nei Mikas, nei Aleksandra, nei Jūzas, nei Simas,

nei Baltrus ir t. t. bet isz visos tautos supratimo jis iszkilo ir užsilaiko. Konstituciją taipgi nei viena, nei kelios žmogystės tveria bei pertaiso, bet syki ant metų visi delegatai, suvažiavę mū įvairių draugysčių isz įvairių kampų pasiuntiniai, viską perkrato, nutaria ir priima. Todėlgi per metus kožnas vienas lietuvys arba draugystė gali sąnprotauti ir permastyti kas link „Susivienijimo“ reikalų, o ant seimo įnešti ir tai be skyriaus ar delegatas bus prastu žmogumi arba ir kunigu: Tautiszkūse dalykūse esame visi lygūs.

Laiszkas į Kražiečius.

mū Mahanoy'aas Lietuvij.

Mieli Broliai! Maskoliai, lygiai kaip ir kiti mūsų susedai mū amžių nieko gero mums nevelijo. Nors pirm kelių szimčių metų mūsų tėvų tėvai savo kraują liedami gelbėjo Maskolius mū Mongolų arba Totorių, mūsų garsus kuningaiksčiai tose gadynėse apdovanojo tūs žmones kūdžiausiomis geradėjystėmis, bet nedėkingi Maskoliai veikiamė laike isz to pasinaudojo, kad nuskriausti Lietuvą. Ypacz tūs Gudus buntavojo senovėje prieš Lietuvą Maskvos carai, mū kurių veislės paeina dabartinį Maskolijos despotai, o taipgi ir dabartinė maskolijos politika, taikantys vien kaip tik nuskriausti kitą, kito kraują pasidrutiti. Vėlesniūse laikūse Maskoliai pasielgė su Lietuva, jog jūs geriausiai galima prilygti prie ano žalczio, ką atgaivitas tulo ukiniko užantyje, savo gyliu numarino tajį savo geradėją. Maskoliai kuriūs Lietuviai iszgelbėjo mū prapulties, dabar it tie žalcziai norėtų mums gyvybę iszlupti. Betdar ir mes Lietuviai gyvūjame, da mūs neįstengė visiszkai nužudyti mūsų nevidonai, ir mes, ypacz

kurie esame valnoje žemėje Amerikos ir nesibijome Maskoliaus, szelpsimė kiek galėdami Jus persekiojimūse, ir visokias paines darysime Maskoliui. Baisus dalykai pasidarė pas Jus, Mieli Broliai, už vierą szventą ir savo boczių palikimus praliejoje kraują, galvas savo guldėte; kitus Maskoliai — baszibuzukai į kalines nuvarė ir ten žudo, ir gal jau vienas kitas isz Jūs, Broleliai, nusilpnėjo ant dvasios, gal norėtų pasidūti Maskoliams. Bet keskite, bukite kantriais, Brangūs Broliai, dar kokį laiką. Visas svietas jau žino apie Jūsų persekiojimus, Jus užtaria netik viso svieto katalikai, bet ir kiti krikščionys, szimtai milijonų žmonių pakelia savo balsus prieš Maskolių, vadidami jį barbaru, žvėrimi padukusiu ir liepdami, kad liantūsi persekiojės Kražių parapijonus. Maskolius nusigandęs tų viso svieto nubaudimų buvo paleidęs per gazietais visur, kad tai neteisybė, buk jis žudęs žmones Kražiūse, bet Mes Amerikos Lietuviai, dabar darome didelius susirinkimus, pasakojame visiems apie Jūsų, Garbingi Kražių Muczelnikai, persekiojimus ir iszrodome po gazietais Maskoliaus piktybes ir melagystę. Visose Lietuvos viszkose Baznycziose, o ir daugelije kitų tautų katalikų baznycziose darome iszkilmingas dievmaldystes (nobazensivas), kad Jums Dievas padėtų atsiginti mū nevidonų Maskolių; taipgi renkame pinigų, už kuriūs iszdrukavosime daugelį knygų apie Jūsų nelaimes ir Jūsų muczelnikus, ką kraują praliejo, begindami Dievo Namus mū azijatiszkų barbarų.

Tos knygos dar labjaus pagarsis svietai Jūsų bėdas ir prispaudimus ir be abejonės suragis tukstanczius žmonių, kad Jus szelptų visokiais pragumais ir pagal savo isz gales

gintų Jus mū Maskoliaus. Laikykitės Broliai ir toliaus, nenusimikite, su Jumis yra Dievas, o per tai neįveiks Jūs pragaro sunus. Mes, jeigu gyventume arcziaus brangios Tėvynės, nepasibijotume su ginklais tą sziaurės meszką pavaisziti, jeigu reikėtų, ir savo kraują pralieti už mūsų tėvų palikimus. Bet mus skiria didžios jūrės marės, negalime mes patys pas Jus pribūti ant pagelbos, taigi kaip įmanydami, Jus szelpsimė, Jūsų prispaudėją Maskolių svietai iszrodydami tokiu, koku jis yra. Tik laikykimės visi isz vien kūdidižiausioje sutartije, o nei pats velnias nieko mums neįstengs užkenkti.

25. XII. 93. Amerikiečiai.

Prie „Susiv.“ prisirasze
Katrina Liszkauškie, Plymouth, Pa.

Posmertinę užsimokėjo: Northampton Mass. „Susiv.“ kūpa 1,30 c., dr. szv. Jurgio isz Pittston Pa. 1,68 c., szv. Antano dr. isz Forest City, Pa. 3,45 c., Union City, Conn. „Susiv.“ kūpa 60 c., Pavieniai Julijons Ciechanavyczius isz Evans Jowa, ir Jonas Smaidziunas isz Morea, Pa., Volanczausko dr. isz Plymouth Pa. 2,10 c., J. Žebrys.

„Susiv.“ kasier. *And. Tepliusis*.

Į „Susiv.“ užmokėjo metinę mokesį kun. Jūzas Lietuvnikas, Baltimorės lietuviszkos parapijos klebonas, Jūzas Braniszka isz Prusų Lietuvos, Antanas Milukas isz Philadelphijos seminarijos, kun. J. Žebrys. *Kun. A. Burba*.

DIDELIS LIETUVISZKAS Balius!

Ant naudos dr. vardan Lietuvos Sunų, bus keliamas Serezoje, 17 dieną Sausio, 1894, ant salės Stumps'o 123 South st., Wilkes Barre, Pa. Užprasdomi yra meilingai vyrai, ponios ir paneles. Grajis puiki Muzykė. Tikietais — 50 centų.

Atsisaukimas in Lietuvius

*Lauryno Ivinsko Europiskai
Amerikiskos Lietuviskos draugystės.*

Broliai. Aczių Dievui jau ir mums užtekėjo nauja saulelė, kurios spinduliai, sklaidydami taip ilgai sloginusias mūsų brangią tėvynę tamsos ir vergybės miglas, žada linksmas šviesos, laisvės ir sekancio jas geresnio, laimingesnio buvio (gyvenimo) valandėles. Jau ir mes supratome, kad Lietuvys neyra vergueziu, Dievo leistu tik ant vargų, bėdų, vien sunkius darbus dirbti; prakilnios pastarojo amžiaus idėjos užklydo ir į mūsų jūdas grinteles, kur, radę labai patogią sav dirvą, veik prigijo ir su didžia pasekme auga, platinasi. Pirm deszimties metų tik kelios deszimtytis gal iš mūsų gana dikto, nės keturmilijoninio, burelio driso atsakyti lėdantiems į akis svetimtauciams, jog jie nereikalauja svetimos moczekiskos globos, patys nori apie savo reikalus rūpintis, savas bėdas szalin varyti. Vietoje tų kelių deszimtų vyrų dabar tukstancizai rupinasi apie lietuystės reikalus, o skaitlius jų kasvalanda didinasi, ir mes jau anaipol neabejojame, jog ir mūsų tauta neatsiliks užpakalyje kitų ir savo ilgą užtraukimą papildydama didesniu darbsztumu, apsidengusi naujais dėl žmonijos nūpelnais, garbinga, kaip pirm 500 metų, stos gliton pasaulės tautų, idant sujungtomis pajiegomis atlikti dēlei žmonijos labo darbus, kokius padūs joms ateitė nuveikti. Szią viltį mums įkvepia mūsų garbingas senovės ir nedidžio metų pėdelio iš pastarų gadylių, beje tautiszko mūsų kylimo istorija, pilna liudijimų apie nepaprastą veiklumą, energiją, doriszkas ir dvasiszkas mūsų tautos spēkas. Szią viltį taip pat sutvirtina ir nūžvilgis į dabartinį mūsų darbsztumą. Visose beveik pasaulės szalyse atrasime lietuvius, atliekancizius, pagal savo iszmanymą, jau žimesnius, jau menkesnius veikalus dēlei „savo vardo pakėlimo“, butent dēlei savo kultūros pakylėjimų; kiekvienas metas, kiekvienas mėnu, beveik kiekviena sanvaitė pranesza mums apie stebėtinus pasisekimus abelno darbo taip nepatogiose aplinkybėse atliekamo.

Tame bet visatiniame darbsztume tarp kitų netobulumų duria į akis, jei taip tarsime, mūsų vienatnjystė, bu-

tent jau didesnė, jau mažesnė, stoka augsztesnio solidariszkumo, susizinojimo su tautieciais kitur besidarbujančiais, o ypacz su kitų tautų sanariais. Neatbolnumas apie nūdugnį supazindinimą kittauczių su mūsų veikalais yra gal vienu iš žimesnių prasikaltimu, kokius mums gali prikausioti žmonija. Senovės taip pat kaip ir szių dienų Lietuvos tautos istorija yra brangum dējų bei dvasės tvarinių izdų, kuris, apreiksztas pasaulės visūmėnei, taptų gal didesniu skarbu dėl visos žmonijos, nei koku dabar yra dėl mūsų: mes tankiai, apsipratę su visais žemciugais, maž tebranginame jūs, pasėdami tūm tarpu svetimtautiszkas menkos vertės, melagingas neretai brangmenas.

1893 metas gali buti paskaitytu tarp vaisingiausių kaslink įvykusių jame noczių, turinczių sąryszį su didesniais žmonių bureliais, visa žmonija. Neminint daugybės įvairių liudnų ar smagių noczių tulose szalyse, kurios užėmė visūmėnę, galima nurodyti ant popiežiaus jubilėjaus Romoje, o ypacz visasvietinės parodos Chicago'je, kur szimtai tukstanczių, milijonai žmonių iš visų pasaulės szalių, — visa pasaulė per savo reprezentantus, susirinko, ir nevien rasztu, bet gyvu žodziu dalinosi savo patyrimais, doriszkais, protiszkais bei medegiszkais turtais. Ir mes Lietuviai pas savę taip pat turėjome kelias žimesnes visūtinis iszkilmes, beje „Auszros“ bei S. Daukanto iszkilmingus jubilėjus, kurių apvaiszciojimas nemažą naudą mums suteikė; apgailėtinas bet dalykas, — mūsų visas veiklumas iszsireiszkė vien ant mūsų tautiszkos dirvos. Už jos rybų nematome mes žimesnių jo vaisių. Viens kits pasakys, jog persilpni dar mes tebesame, kad (idant) pasirodyti priesz svieta; iš dalies tai teisybė, mes dar per silpni, tas bet mūsų silpnumas neyra jau taip didziu, kad mes iszties negalėję butume pasakyti svietai apie savę nors kelis žodelius per visasvietinę parodą Chicago'je. Kad mūsų darbininkai būtų daugiau rupesties tureję, ypacz Amerikoje, nebutų pasinērę į smulkmenas, be abejonės būtų buvę galimas ir lietuviszkos tautos szioks toks reprezentavojimas. Bet jau tai pridera praeitei, nebegrąžisime to, ne mūsų dalykas apie tai kalbėti. Mokėkime pasinaudoti iš savo klaidų, per jas

pastosime tobulais. Ko nepadarėme pasitaikius progai syki tą nuveikti yra mūsų pareiga, antrą kart pasitaikius tai pat progai. — Devynioliktas amzius, turėdamas ant savo sprando tieką nupeikimų, dar didesniu skaitliu neaprybūtų pagyrų apsupkitas, jau linksta žemelės link, rengiasi žengti į kapus. Žmonija nepraleisdama menkiausios progos pasirodyti, pasimokėti, rengiasi prie didzių iszkilmių ant atsisveikinimo su seneliu 19 szimtmecziu, truckszingo pasitikimo pilno ateities paslapczių 20 amžiaus. Paryžius, sostapilė nemaž užsitarnavusios žmonijai navatnos Prancuzų tautos, bus centru tųjų epokiszkų iszkilmių; visa pasaulė ten susitiks ant visasvietinės parodos 1900 metų. Lietuviams ten taipgi turi buti vieta. Garsus senovėje graikiszkame svieta, da labjaus pasigarsinę ristynėse su Romėnais, apsidengę garbe viduramziūse, begindami savo krauju Europos civilizaciją nū rytinių barbarų, apvainikūti kankitinių vainiku pastarūse metūse, o ypacz pabaigoje 19 amžiaus, jie turi didžiausią tiesą užimti prakilnią vietą tame tarptautiszkame pokylyje, idant po kelių tukstanczių metų tylaus, nūlatino kruvino darbavimosi apsakyti *urbi et orbi* savo vargus, bėdas, darbus, jųjų pasekmes, naudingas daugiausiai žmonijai, bet ne patiems darbininkams.

Neabejotina, jog szimtai, gal ir tukstancizai mūsų garbios inteligencijos dės paskutines pajiegas, idant (kad) iszpildyti didžią savo tautiszką pareigą, beje szvintant auszrai 20 jo amžiaus supazindinti pasaulę su Lietuvos tauta, josios darbais ant žmogiszkos kultūros įvairiausių dirvų; — tą bet darbą galės atsakancizai dirbti tik tada, kada nukris nors dalis geležinių retėzių nū jų rankų, kojų. Kada įvyks tas, sunku ispėti; rasi dar, saugok Vieszpatie, ir dvi deszimtą amzių mūsų brolių dalis turės sveikėti, budami nebyliais, vergueciais. Laikas eina smarkiai, atidėliojimas yra paojingu: galima pramiegoti rytą (?). Negalint garbingiems mūsų vyrams tėvynėje atvirai tapti vadais darbavimosi dēlei supazindinimo žmonijos su mūsų tauta, beje rūszime prie visasvietinės parodos, mes keli, ką neprivalome prisidingėti „valdzios“, igiję pritarimą tųjų prakilniųjų mūsų tautos darbininkų, gyvenanczių įvairiūse Lietuvos kampeiliūse, drįstame pradėti tąjį svarbų dar-

bą ir atsiszaukiame į visus tautiečius, praszydami visūmėniskos paramos ir sądarbinikystos. Nemislijame apie joki monopolijų dalyke reprezentavojimo lietuviszkos tautos per parodą Paryžiuje, nei rengimūse prie jos, mūs noru yra padaryti pradžia, kuri „darbą gaiszina“, kiek galima angszecziaus sujungti visus darbus mūs tautiečių tame dalyke, kad didesnės pasekmės gvarancijū įgyti. Draugystei, kurią reprezentuoti mes turime laimę, dūtas yra vardas Lauryno Ivinsko, idant tūmi netik iszreiksztū pagūdą tam mūsų darbinikui, suka-kus 10 metų nū jo apgailėtino myriaus, bet taipgi, idant jo vispusiszkame, nors tykiamę triuse sądraugai turētū dėl savės paveizdą, it ir programą, kuris gvarantūti gali pasekmę darbo, kaip tai pasisekė kalendorių iszdavėjui Lietuvos apszvietimą žimiai pirmyn pavaryti. Taigi *Lauryno Ivinsko Europiszkai Amerikiszkos Lietuviszkos draugystės siekiu yra padėti Lietuviams pergalėti kliutis kaslink reprezentavojimo mūsų tautos per busiančią visasvietinę parodą Paryžiuje*. Draugystė rupjisis surinkti kūapszcziausia medegą, kuri galētū buti sunaudota kūaiszkiausiam supažindinimui žmonijos su Lietuvių tauta, josios daba, kultura etc., taipgi iszrodymo mūsų tautos užsitarnavimų dėlei žmonijos. (L. I. Dr. e taipgi rupjisis apie L. Ivinsko darbų kūplacziausių apreiszkimą, taipogi ir kitų liet. rasztinjkų, jei turės pajiegą; taps tame dalyke suszelpta tautiečių, ypacz turinczių szio-kias tokias liekanas po mūsų dvasios didžiavyrių). Kadagi atlikimas szios uždūtės reikalauja nemažų kasztų, draugystė, apart savo sąnarių regulariszkos mokesties, didjį savo izdą per aukas nū tautiečių, pelną nū balių, lioterijų ir tt.

Draugystės garbės sąnarystą įgyti gali kiekvienas tautietis, nuveikęs žymesnius nūpelus dėl mūs tautos, o ypacz L. J. draugystės reikalus pagerinęs jau tai doriszkai, sądarbinjkaudams su jaja, jau medegiszkai szelpdamas josios izdą skatiku, bei josios rankių įvairiomis dovanomis. Garbės sąnarys itin atsižimėjęs savo geradėjyste dėl dr.ės gaus tamtikrą ženklą, ir vardą tikro garbės sąnario, kurio vardas bus surisztas anksztai su garbe draugystės per visasvietinę parodą 1900 metųse. Draugystė jau turi szioki tokį turtą, beje

izdą ir kelias deszimtis dolerių kasztū-jantį rankių photographijų isz įvairių Lietuvos kampų žmonių tipų, su geograpiszkais, etnograpiszkais, etimologiszkais ir t. t., tų kampelių, jų gyventojų, bei tarmių apraszymais. Kiekvienas tautietis užpraszkomas padūti mums ranką, kad veik tas rankius szimteriopai pasididytū, galētū suteikti kūnūdnungiausia pažintį su mūsų tėvyne, apgar-sitas svietui suvienytomis mūsų visų pajiegomis. Ant žemiaus pasiraszusių antraszo užpraszkome siųsti photographijas įvairių kampų Lietuvos žmonių taip nuimtas, kad dūtū kūaiszkiausia supratimą apie ir kasdieninį to krasztoto dėvėjimą szventadienį (szventomis dienomis), taipgi paveikslus bažnyčių, kitų triobėsių, turinczių vertę (dėlei) kokios istorikos noties, to krasztoto architektūros, taipojau garsesnių vietų, pilekalnių ir t. t. Prie tų paveikslų turi buti prisekti kiek galima nūdnungesni apraszymai. Kadagi dvasia mūsų tautos gaidų yra labai menkai teisztirta, L. I. Dr. skaito netiktai užnaudingą, bet ir butinai reikalingą dalyką susipažindinti su tū mūsų tautos dvasiszkų pajiegų turtu. Todėl ragina visus savo sąnarius rinkti gaidas mūsų dainų su užraszymu vietų, kuriose jos skamba ir su paženkliniu ar nū senų ar nū jaunų žmogystų jos girdėtos. Tą dalyką galima atlikti su pagalba organiztų ir sziaipjau muzikantų. Kadagi mūsų tautos dvasiszkas ir medegiszkas buvis yra da nesuimtas į aiszkias formas, taip kad apie mūsų tautos reikalus galime turėti tiktai neaiszkias nūmones, kas nemažai trukdo naudingesnį ir pasekmingesnį darbavimąsi ant tautiszkos dirvos, isz antrosgi pusės pripažindami statistiką už naudingiausį įrankį susipažinimo su mūsų tauta, o kadagi valdžios statistika yra nepakaktina ir neretai klaidinga, L. I. Dr. iszdirbus tam tikslui atsakanczius klausymus, užpraszy visus savo sąnarius ir sziaipjau žmogystas netik patiems dūti prideranczius atsakymus ant tų klausymų kaslink jiems žinomų vietų, bet ir rupjinsis, kad tie klausymai pasklistų po Lietuvą kūplacziausiai. Meldžiame taipgi pri-siuntinėti paveikslus įvairių gaspadoriszkų naminių padarų (žagrių, arklių... sudelių, indų etc.) su paaisszkimais. Garbus mūsų rasztinjkai gali sądarbi-njkauti su L. I. draugyste, talpidami

vale kokiam lietuviszkame laikrasztije savo isztyrinėjimus dalykūse mūsų geograpijos, antropologijos, etimologijos, draugijiszkos ekonomijos ir t. t. su pažimėjimu: „dėl L. I. A. L. D.“. Pinj-giszkas aukas dr. ei reikia siųsti ant p. N. N. (nežinau, gal Žilinsko gerai) vardo; Lietuvoje gali tokias aukas rinkti tik žmogysta turinti ypatiszką pavelijimą ant rasztoto su paraszu žemiaus pasirasziusiųjų varde draugystės ir dr.ės peczėcziu. Gabesni garbės sąnariai Lietuvoje gaus su laiku pinigiszką nū dr.ės paszelpą (užlaikymą), kad vien tik draugystės uždūtės pildymui atsidavę, neprivalydami rupjitis apie savo užlaikymą, daugiaus gero dėl dr.ės bei tautos padarytų. Tokis bet sąnarys pirma savo darbus turi užrekomendavoti savę lietuviszkai liaudžiai, kad dr. e neturētū prikaisziojimų kas link vienpusiszkimo ar kitų kokių užmėtinėjimų tame dalyke nū savo szelpėjų. Kiekvienas mūs bicziūlis, ar bicziūle, szelpias dr. e medegiszkai, užpraszkomas ir dvasiszkai, beje savo rodomis szelpti ją ir nors per rasztą tokiu budu imti dalyvumą patobulinime, praplatinime dr.ės veikmės.

Tikėdamiesi tarp savo tautiečių rasti kūszirdingiausią paramą virszminėme darbe pasiraszome*) su didžiausia gūdone.

Draugystės Komitetas.

*) Pilni vardai ir adresai Komiteto randasi prie pacziuprokli amacijų. „Vien.“ dėl Maskolių labo (!) jūs negarsinta.

NAUJI METAI

Varps ant vežos isz musz dvilektą valandą,
Balsas nakties tamsoj' kaip jurėj' nuskendo
Sens matas atstoja, tai nakties tamsybė:
Bet Naujajam auszra su savo szviesybe;
Te isznaiko tamsa, kuri mus slopina,
Te žun tos piktybės, kurios mus naikina.
Tegul užtek saulė teisybės tyriausės,
Kad kožnas savas piktybes baisiauses
Galėt paregėti ir nū jų atstotu,
Kak tarp tikrų brolių — vienybė pastotų.
Broliai, jei nestosme tarp savės kariauti
Dergdamas viens kitą — ką tikėmos gauti?!
— Amžinąją žuti!!! Laiks but susiprasti,
Eidami, tūm keliu, negalėsme rasti
Sav peną, kas mūsų dvasę atgaivintų,
Kas tėvynei vaisius naudingus augintų.
Kad silpsta tarp musu: *Tikėjimas, viltis*
Ir artymo meilė, tai szėtono iltis —
Su grumos mus greitai. Saugok nū to Dieve!
Paklydusius vaikus, Amžinasis Tėve!
Žadink, kas atpirkti yr Jezuso krauju,
Kad kelt' isz tamsybės su szia metu Nauju.

A. K.

Balius, Balius

dar nebuvo Balius bus 23 (utarnij-ke) szio mēnesio Plymouth Pa., ant salės „People Theatre“. Prasadės vakare ant 7-nių. Apart puikios muzikės, pirm szokių bus laikytos prakilnesnių tautiečių trumpos įvairios įtalpos sznektos ir priesz, kiekvieną ir po kiekvienai sznektai plymouthiszkė dainavimo kūpa dainūs gražias lietuviszkas dainas. Pelnas nū balius eis ant naudos lietuviszkas bažnyczios. Yra maloniai užpraszomi visi jauni, seni, didi ir maži, netik isz Plymoutho, bet ir isz aplinkinių miestelių, tadgi nepatinkėkite Broliai ir Seserys atsilankyti, jeigu norite gražiai pasilinksmiti priesz szv. gavėnę. Tikieta — 50 c.

Reikalaujam Lietuvių kožnam mieste pardavinēt patentavotų pypkių iszrodo kaip cigaras 8 c., patentavotų lampukų, ką paczios užsiziebie možna neszot kizianiui vietoj zapalku 32 c., Silverine dataisito sidabro dėl pleitavimo Bokas 25 c. kataloga no 20 kortu su visokiais daiktais prisiusim už dika.

New York & Brooklyn Supply Co.
Box 97 Statin W. Brooklyn N. Y.

(3)

Pajieszkėjimai.

Pajieszkau savo szvogerio Augusto Petraiczio, paeinancio isz Giezių gmino, Suvalkų gub. Jis jau keli metai kaip Amerikoje; yra ženotas, trideszimts trijų metų, vidutinio ugio, rauplėtas, usai jūdi. Kas apie jį dasizinos arba jis pats norės atsiliepti, tegul atsiszaukia ant szio ant-raszo:

Gustapas Capleris England Man-hester 37 Roger st. off Read Bank str.

(4)

Pajieszkau savo vyro Vilimo Piontkowskio 30 amžiaus, vidutinio ugio, pilno kuno, blandino, pailgo veido, ilgos kompos nosies, melinų akių, geltonų plaukų ir bebarzdos tik su kuzskeliu ant smakro, su geltonais usais. Apsirėdęs su rainūtomis kelnėmis, jūdų plėszcziau. Anglizskai nemoka. Iszbėgo isz Plymoutho 7 dieną szio mēnesio, paėmė brangesnius daigtus ir 205 dol. palikęs manę be nieko. Jei kas apie jį dasizinos praszom dūti ziną ant szio adreso: J. Pientkowska, Box 1018, Plymouth Pa.

(3)

Uždėjęs kromą Pittstone, parda-vinėju viską kūmi pigiausiai.

Tam. Pauksztis.

132 N. Main str., Pittston, Pa.

Knigos

pargabentos isz užmarės:

Maldų knygos,

Aukso Altorius, arba Szaltinis dangiesku skar-ba 2.25c., 2.75c., 3.25c., 4.00c., 4.50c., 5.00 ir 5.50c.
Senas ir naujas Aukso Altorius \$2.35 ir 2.75c.
Garbė Dievui ant aukstybių „ „ „ \$2.00.
Balsas Balandėlės 1.25c., 1.50c. ir 2.00c.

Kniga gleimių arba Kantiezkos „ „ 75c.
150 Psalmu Dowido karaliaus ant paveikalo kantiezkų 75c.

Istoriszkos dvasiszkos įtalpos knygos,

Gyvenimas Vieszpatis Jezaus Kristaus, 75c.
Istorija seno ir naujo Istatymo su abrozėl. 25c.
Istorija seno Istatymo „ „ „ 35c.
Gyvenimas Marijos „ „ „ 25c.
Menno Szewcalskio Marijos Panos 30c.
Sopulėj Motynos Dievo „ „ „ 20c.
Evangelijos be apdarų 75c., o su apdarais 1.25c.
Gyvenimaj Szventųjų, ant visų metų kožnos dienos, pirma, antra, trecia ir ketvirta dalis už kožną dalį po „ „ „ 75c.
Gyvenimas szv. Benedikto Labro 10c.
Steibkiai Dievo Szvencz. Sakramente 40c.

Istoriszkos knygos svietiszkos įtalpos.

Istorija Lietuvos „ „ „ 50c.
Trumpa senovės Lietuvių Istorija 20c.
Aplinkrasztis kun. Petravyciaus į Vilniaus džiakenystės kuningus 1870 m. „ „ 10c.
Už ką mes lenkams turime būti dėkingi arba nedėkingi, graži knygutė kurioje apraszta visai mūsų prietikiui su lenkais nū pat krikšto Lietuvos 5c.

Žiponas bei žiponė „ „ „ 50c.
Žirgas ir vaikas „ „ „ 25c.
Vytantis didis Lietuvos kunigaikstis 40c.
Apie senovės Lietuvos pilią 20c.
„Auzra“ keturių metų puiklūs apdarai po \$1.25 kniga, visas perkant 4.00c.

Knigos poetiszkos:

Senkaus Jurgis „ „ „ 25c.
Vitolioranda, puikus poematas isz senovės lietuvių gyvenimo, 2 knygos 1.25c.
Dānelaiczio pavasario linksmybės 15c.
Konradas Valerodas „ „ „ 10c.
Tėvyniszkos gleimės „ „ „ 5c.
Jākaunos dainos „ „ „ 5c.
Naujos dainos „ „ „ 10c.
Birutės dainos „ „ „ 10c.
Tėvynainių gleimės „ „ „ 40c.
Pirmutinis degtinės varytojas puiki komedija 10c.
Ponas ir Mužikai, Drama penkiose permainose, paraszta Aleksandro Gužucio, 20c.

Apykakos.

Palangos Jūze, linksmai skaitymai „ „ 25c.
Kas taisybė tai nemelas puikios apysakėlės isz lietuvių gyvenimo 20c.
Pajudėjimai vyrai žemę, puiki apysaka paraszta patrijotiszkoje dvasėje pagal vengrizką pono A. isz B. autorius knygūtė „Kas taisybė tai ne melas 25c.
Žiemos vakaro adynėlė, vokiszkom raidėm 30c.
Mužikėlis „ „ „ 15c.
Valių knygėlė „ „ „ 25c.

Moksliszkai rankvedžiai ir

kitokios knygos

Lietuviszka Gramatika paraszta kunigo Mikolo Miežinio 50c.
Abėcėla „ „ „ 30c.
Elementorius lietuviszkas „ „ „ 15c.
Kniga dėl iszelmokinimo rokundų 25c.
Kniga dėl iszelmokinimo visasvietinėse kalbose 15c.
Aplė buvimą Dievo „ „ „ 10c.
Grieszninkas priverstas metavotis „ „ „ 15c.
Pamokslai aplė trusę „ „ „ 5c.
Talmužas ir mūsų žydai „ „ „ 10c.
Sakala su kalba „ „ „ 25c.
Prieszauzris „ „ „ 20c.
Kaip įgyti pinigų ir turtą „ „ „ 25c.
Girtybė „ „ „ 10c.
Genių dėdė, graži pasakutė kur iszrodyta, kaip labai svieta slogina maskolių valdžia 10c.

Trumpa peržvalga lietuviszės darbų Amerikoje 20c., dėl perkupczų po 10c.
Kalendorius ant 1889 m. 25c. ir ant 1890 m. 25c.

Įvairios dvasiszkos knygos,

Fillotea arba kelias į maldingą gyvenimą 50c.
Pokilia Szventųjų „ „ „ 15c.
Iszguldymas metiniu szvenczių labai naudinga knygėlė 10c.
Mokslas Rymo kataliku „ „ „ 50c.
Kas yra griekas? „ „ „ 20c.
Nekaltybė „ „ „ 30c.

Vartai dangaus „ „ „ 20c.
Pekla, arba amžinas pragaras „ „ „ 1.00c.
Arielka yra nūdai; su ilustracijomis 40c.
Garsas aplė baisybės Dievo sudo 35c.
Raktas į dangų „ „ „ 20c.
Didžioji nedėla „ „ „ 5c.
Kaip Sumeniją nuspaikyti „ „ „ 20c.
Vadovas į dangų „ „ „ 50c.
Prisigatavojimas ant smerczio „ „ „ 50c.
Draugija dėl duszių „ „ „ 5c.
Lietuviszkos mizijos „ „ „ 10c.
Visoki Abrozėliai su maldėlėmis po 5centus.

KNINGOS

EOCNOS SPAUSTUVĖS.

Lietuvos Istorija, nū seniausių gadylių iki Gediminui D. L. K., paraszta 1850 m., Simano Daukanto. Kniga pirma, gaunama už 1.50c.

Budas Senovės Lietuvių Kalbėnų ir Žemalčių paraszta Simano Daukanto, gaunamas už 1.00.

Istorija Katalikų Bažnyczios, „ „ „ 1.00.

Europos Istorija su žiamlapiais „ „ „ 50 ct.

Lietuviszkos DAINOS isz visur surinktos 200c.

Pasakojimas Antano Tretininko paraszė vyek. Žemalčių Motiejus Valancziuskas, 25 ct.

Ponas Bartkus, paraszė kun. A. Burba, 20 ct.

Dievaitis, apysaka szios gadynės 1.00 ct.

Aplėka Dievo „ „ „ \$1.00.

Aukso Verszis, labai puiki drama „ „ „ 20 ct.

Bolesławas arba antra dalis Genowetos 30 ct.

Du puikus apraszymai aplė nedorybę šydo ir pikta augynimą wajku \$1.00.

Eglė, žalczių karalienė ir iszgrovimas Kauno pilies 1363 m., du puikus dramatai paraszti Aleksandro Gužucio, 25c.

Istorijė gražios Katrukos ir jos visoki atsitikimai 10c.

Istorijė aplė gražą Mageloną, dukterį karaliaus isz Neapolio ir aplė Petrą karėlvį 40c.

Istorijė isz laiko Francuzkos vainos Afrikoj 30c.

Istorija Septynių Mokintojų ir Lietuvių Sapnas 50c.

Jurgis Miłoslawski „ „ „ 80c.

Juozapas Koniuszewskis, arba kankinimas Unijotų po valdžia maskolius 50c.

Konstitucija dėl darbinų „ „ „ 10c.

Namelis pustelniko „ „ „ 75c.

Nedorybės Rymo Ciesorių, istorijė isz laiko 80 ct.

Puikus apraszymai tikru atsitikimų isz 40 ct.

„ „ czeu wajnos 1863 metu 40 ct.

Prawadnikas angeliskos kalbos neabdar. \$1.00

„ „ „ abdarystas \$1.25.

Puikus apraszymas aplė Lietuvą „ „ „ \$1.00.

Rinalda Rinaldinas „ „ „ \$1.50 ct.

Senovės apraszymas aplė Dukterį Filipo Karėjwio 50 ct.

Samyaszmas arba bajme tury dydeles akis 15 ct.

Tykra teisybė isz Suvalkų gubernijos 65 ct.

Sawiesia Dievo „ „ „ 25 ct.

Užsytanawik ant to geraj „ „ „ 50 ct.

Witasir Korynna istorijė isz laiko persekiojimo Bažnyczios S. par Deoklecijana 95 ct.

ISTORIJA Katalikų Bažnyczios gaunama yra pas Rev. A. Burba Plymouth Luz. Co. Pa. Box 1053, pas Rev. P. Abromaitį Jordan st. Shenandoah, Pa. kasztūja \$100.

\$5, \$10 ir \$20, popieriniai tikri Confederatų pinigai po 5 centus kožnas; \$50 ir \$100 po 10 centų kožnas; \$1 ir \$2 po 25 centus kožnas. Kas noritę jų gauti siųskite pinigų po adresu tokiu: CHAS. D. BARKER, 90 S. Forsyth Street, Atlanta, Ga.

John M. Carr

Patronas (advokatas) provų. Ofisai: McAlarney Block, Plymouth, Pa. 15 S. Frankin St., Wilkes-Barre, Pa.

Pas „Susiv.“ knigių kun. J. Zlotorzynską galima sziūs dalykus gauti:

1. Europos istoriją — 50 c.

2. Budas senovės lietuvių Kalbėnų ir Žemalčių — 100 c.

Ir dėl „Susiv.“ sanarių.

3. „Susiv.“ zenklas auksinis — 175c.

4. — — — sidabrinis 75 c.

„Susiv.“ Vyriausybė.

Vyrai! vyrai!

Kurie norite gautie katalogą lietuviszkų knigų ir parsisiųsdinti sav laikraszczius ir knygas isz Tilžės, tai raszykite ir pinigų siųskite pas Motiejų Noveskį, o greicioziausiai apturėsite, ne taip kaip kurie yra siuntę pas vokieczius, nū kurių nieko yra negavę daugelis. Norint gautie katalogą, reikia įdėti į gromatą markelę pacztavą už 5 centus.

Jo adresas toks:

Lietuviszzkų knigų prekystė.

Mathias Noveski.

TILŽEJE-TILSIT

Goldschmiede str. 8 GERMANY.

Pirma Lietuviszka Kolionija

po vardu „Lietuva“

GRAND PRAIRIE, ARKANSAS.

Derlingiausi laukai isz visos valstijos Arkanso.

apie penkes-deszimts tukstaczių akrų vienam gabalo

po abiem pūsoms geležinkelio „Memphis & Little Rock“, tarpe tų laukų randaai miestelis Hazen kur žmonės gali sutverti sav didžiausią ir puikiausią parapiją. Komitetas aprinko tąją vietą kalpo geriausią dėl uždėjimo Lietuviszkos kolionijos.

Visoki javai dera labai gausiai, prietam auga bovėlna, o vaisel sodų puikliai isz visų Suvienytų Valstijų. Klimatas sveikas, žiemos trumpos, o vasaros ilgos, karszczų didelių nėra, sziluma lygiasi su Chicagom.

Vandū sveikas. Szuliniai gylio nū 20 iki 50.

Aplinkui iszeldraišką stralpenėls puikios girios, farmerai gali gauti laukus su giria ir be girios. Balkiai, lentos nelgzpasakytai pigios dėl pasiatatymo sav namų.

Prekė laukų nū \$6 iki \$8 už akrą.

Mokas \$1.00 isz virszans už kožną, o likusi suma iszeldaitina ant 5 metų iszmokesczių.

Norintieji tikrai dasizinti apie viską raszykite į

UNION LAND COMPANY,
163 Washington Str., Chicago, Ill.